

Vždy myslí dva tahy dopředu...

CHRIS RYAN

ZÓNA SMRTI

**CHRIS
RYAN**
ZÓNA SMRTI

NAŠE VOJSKO
2014

Copyright © 2010 by Chris Ryan
Translation © 2011 by Petr Tůma
Copyright Czech edition © 2014 by Naše vojsko, s. r. o.
Jacket design © 2012 by Jindřich Procházka – Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN: 978-80-206-1490-2

PODĚKOVÁNÍ

Poděkování patří mé agentce Barbaře Levy,
nakladateli Marku Boothovi, Charlottě Haycock
a ostatním pracovníkům týmu v Coronetu.

Mysli vždy dva tahy dopředu...

1. oblast vojenských operací s vysokou mírou smrtelných ztrát
2. část lidského těla, jejíž zasažení strelou způsobí smrt

PROLOG

Írán, kdesi v blízkosti hranic s Afghánistánem, 1980

U vchodu do jeskyně hořel oheň.

Nebyl to velký oheň, protože ani jeskyně nebyla příliš velká, poskytovala však dostatek prostoru čtyřem osobám v černém oděvu, které ji používaly jako svůj příbytek: starému muži, staré ženě a dvěma dětem ve věku osm a devět let. Přestože ten den pátilo slunce, oheň byl vítaným zdrojem světla a tepla. Lidé, kteří žijí v poušti, vědí, že až přijde noc, bude se venkovní teplota pohybovat kolem bodu mrazu.

Oranžové plameny tančily ve tmě jeskyně. Jejich světlo se odráželo od kovu pušky. Nebyla to nová zbraň, nebyla ani nijak mimořádně drahá nebo vzácná. Jednalo se o starou ruskou útočnou pušku AK-47 s oblýskanou a otlučenou pažbou. Starý muž, kterému puška patřila, tvrdil, že byla vyrobena v Rusku, ve skutečnosti to však byl kříženec, stejně jako psi, jejichž smečky se proháněly v okolí: byla poskládána ze součástí několika zbraní, vyrobených v různých zemích, v Maďarsku, v Číně... Puška ležela na klíně starého muže, sedícího se zkríženými nohama u ohně. Ukazováček pravé ruky měl jemně – téměř něžně – položený na spoušti.

Muž vyprávěl chlapcům příběhy o válce a smrti, které jako by patřily k jeho drsné, větrem ošlehané tváři. Chlapci jej poslouchali a v jejich velkých tmavých očích zářily odlesky plamenů.

„Az sheytan-e bozoeg bar hazar bashed,“ řekl muž ve svém rodném jazyce. „Musíme se mít na pozoru před Velkým Satanem – Amerikou. Musíme se chránit před jejím poskokem, Británií. Žijí tam bezbožní, nevěřící lidé. Jste muslimové, potomci Proroka – nechť je mu požehnáno a odpočívá v míru – a proto bude vaší povinností bojovat spravedlivou a svatou válku proti těmto hříšníkům. Přijde čas, kdy všichni, co jsou věrní Prorokovi, budou vyzváni, aby povstali a bojovali proti nim.“

Upřel svůj vážný pohled nejdříve na staršího a poté i na mladšího chlapce.

„A vy musíte být připraveni uposlechnout této výzvy.“

Zaznělo cinkání nádobí. Stará žena postavila nedaleko ohniště hrnec a zamíchala jeho obsah lžící. „Neměl bys malým dětem říkat takové věci,“ poznamenala. Na kůži měla hluboké vrásky, její hlas zněl chraptlavě. „Jsou na to ještě malí.“

Starý muž se zamračil. Jeho oči, ukryté pod hustým obočím, se hněvivě zaleskly. „Ty nevíš, co mluvíš,“ odsekl. „Nikdo není příliš mladý na to, aby pochopil, jaký cíl má jeho život.“

„To je *tvůj* cíl,“ zamručela žena. „Ne jejich.“

„*Bud' zticha.*“

Ruce, v nichž starý muž svíral pušku, se chvěly. Chvíli trvalo, než ovládl zlost. „Co může žena o těchto věcech vědět?“ pokračoval po několika minutách. „Jen muži dokáží pochopit, jak to na světě chodí.“

„Jenže oni nejsou muži,“ namítla žena potichu. Hlas se jí chvěl strachem, mluvila však jako člověk, který cítí, že promluvit musí. „Vždyť jsou to ještě děti.“

Starý muž se rázně postavil. Pušku nechal padnout na zem. Přistoupil ke své ženě, rozpráhl se a prudce ji udeřil do tváře. Možná byl starý, jeho paže však ještě síla neopustila. Žena vykřikla. Vzápětí ji muž udeřil ještě jednou. Upadla na prašnou zem. Z nosu jí vytékal pramínek krve. Zůstala ležet na zemi a rozplakala se.

„*Co se týká žen, u nichž cítíš vzdor, napomeň je, potrestej je, vyžeň je ze svého lože, zbičuj je!*“ řekl její muž přísným hlasem.

Stará žena znala dobře svatá slova ze svatého koránu. Během života je vyslechla již mnohokrát.

S hlavou skloněnou se zdvihla na kolena a z tváře si setřela krev. Poté vzala lžící a pokračovala v míchání jídla v hrnci. Muž se vrátil ke svým vnukům.

„Budete připraveni poslechnout výzvu?“ zeptal se hlasitě.

„Ano, dědo,“ odpověděli chlapani jednohlasně. „Budeme připraveni.“

Farzad si sedl blíže k ohni. On i jeho bratr již mnohokrát viděli, jak děda bije jejich babičku.

Mnohokrát. Obdivovali, jak k nim rozhodně promlouvá. Obdivovali jeho zanícení. Babička se neustále pletla do věcí, do kterých jí nic nebylo. A kdykoli přestoupila hranici, kam jako žena nesměla, byla potrestána. Tak to bylo správné, tak to bylo spravedlivé. Byla bita doposud, bude bita

zas. Farzada se bití babičky nedotýkalo. Myslel na to, co řekl jeho děda. Na to, co jim ukázal. A také na pušku, která nyní ležela na zemi u ohně. A mohl si být jistý, že jeho bratr uvažuje stejně.

Starý muž na chlapce kývl, aby dal jasně najevo, že co právě udělal, je správné. Sedl si na zem vedle nich. Vzal pušku do rukou a začal ji rozebírat. Pečlivě pokládal jednotlivé součásti na zem před chlapce. Nejdříve vysunul zásobník. Poté pušku namířil ústím hlavně z jeskyně, stáhl závěr dozadu a ujistil se, že v nábojové komoře nezůstal náboj. Když se přesvědčil, že je zbraň vybitá, vytáhl z ní vytěrák zasunutý pod hlavní. Z pouzdra závěru sundal jeho horní plechovou část a zevnitř vyjmul vratnou pružinu. Cítil hrdost, když viděl, jak jej jeho vnuci napjatě sledují a doslova hltají všechno, co dělá. Nacvičeným pohybem ze zbraně vytáhl závěrový mechanismus a sundal nadpažbí. Chlapcům poté podal odstrojené tělo zbraně.

„Farzade,“ oslovil staršího z vnuků. „Je ti devět let. Když jsem byl stejně starý jako ty, naučil jsem se, jak se zachází s puškou. Tak, teď mi ukážeš, jak ji umíš složit.“

Farzad pocítil vzrušení. „Ano, dědečku,“ řekl. A poté, podle dědových rad, začal pušku skládat. Tichem jeskyně znělo jen cinkání kovových součástí. Netrvalo dlouho a kalašnikov byl složený a připravený ke střelbě.

„Dobrá,“ řekl starý muž. Otočil se k menšímu chlapci. „Adeli, jako první budeš střílet ty,“ oznámil mu a odešel s oběma chlapci z jeskyně.

Vzduch nad ztemnělou pouští začal právě chladnout. V dálce viděli mihotavá světla z míst na úpatích hor a přilehlých planinách, kde měli lidé své skromné příbytky. Starý muž pomohl Adelovi uchopit pušku, oprít pažbu o jeho vyhublé rameno a zamířit do tmy.

„Tahle páka má tři polohy,“ vysvětloval chlapcům. „Když je nahoře, je zbraň zajištěná. Nemůže vystřelit.“ Zatlačil na páku na pravé straně pušky a přesunul ji z horní polohy do prostřední. Ozvalo se slabé cvaknutí.

„Tohle je dávka. Když stisknete spoušť, bude puška střílet sama od sebe dál a dál, dokud spoušť nepustíte nebo dokud nedojdou náboje.“ Znovu opřel palec o páku a stlačil ji zcela dolů. „Teď bude puška střílet ránu za ranou,“ prohlásil. „Stiskneš spoušť, vystřelíš, a když chceš vystřelit znovu, musíš spoušť uvolnit a znovu stisknout.“

Vzal za páku závěru, stáhl ji rychle dozadu a pustil ji. Závěr se s třeskutím zavřel. Muž podal pušku Adelovi a ustoupil stranou. Dvacet metrů

od místa, kde stáli, začínal nízký morušový háj, vysoký jen několik metrů. Ve tmě viděli jeho okraj. „Zamíříš do křoví, a až budeš připravený, tak vystřelíš,“ řekl starý muž vnukovi.

Jiné děti by možná byly zbrklé a roztřesené, nikoli však Adel. Byl pečlivý a opatrný. Klidně dýchal a vystřelil, až když měl zbraň pevně opřenou a zaměřenou.

Pouští se rozlehla mnohonásobná ozvěna třesku výstřelu. Z dálky uslyšeli zoufalé skučení zvířete, vyděšeného silným zvukem. Zpětný ráz byl pro malého chlapce silný, Adel však tiskl zbraň pevně. Ještě chvíli držel pušku u ramene, poté spustil ruce a beze slov ji podal bratrovi. Farzad sebevědomě uchopil pušku. Nepotřeboval ani, aby mu děda pomohl s držením a mířením zbraně. Temnou nocí zazněl další výstřel.

„Dobře,“ řekl děda, když Farzad spustil pušku k boku. „Velmi dobře.“ Starý muž přistoupil k chlapcům a položil dlaně na jejich ramena. Chvíli všichni tři tiše stáli a dívali se střídavě na sebe a do tmy. „Kdo ví, jak se bude válčit, až vy budete muži,“ poznamenal tiše stařec. „Až budete povoláni do boje – a je jisté, že budete povoláni – musíte znát svoji zbraň a musíte ji znát dobře. Ale pamatujte! Zbraň není to nejdůležitější,“ poklepal si dvěma prsty na hlavu. Oba chlapci jej pozorně sledovali. „Se zbraněmi vyhrajete bitvu,“ prohlásil, „ale válku vyhrajete myšlením.“

Bylo ticho.

Povzbuzený dědou, Farzad pozdvihl zbraň znovu k rameni. Tentokrát vtlačil páku do polohy pro střelbu dávkou.

Pevně přilícil, rozkročil se a stiskl spoušť. Stejně jako mnozí nezkušení střelci stiskl spoušť příliš silně. Dávka výstřelů zdvihla ústí hlavně nahoru a doprava. Zdálo se, jako by v rychlém sledu zazněly desítky výstřelů. Když Farzad uvolnil spoušť, roztáhl tvář do spokojeného úsměvu.

Po příští roky si bude neustále připomínat, co se odehrálo v následujících vteřinách. Chtěl se přesvědčit, zdali se ústí hlavně při střelbě zahřálo. S puškou stále opřenou o rameno natáhl levou ruku dopředu, aby se dotkl hlavně. Byla horká. Toto zjištění jej potěšilo a otočil se k dědovi, aby se pochlubil, na co přišel.

Jeho děda se však zatvářil ustaraně.

„Takhle ne!“ vyštěkl stroze. „Musíš pušku nejdřív za...“

Poslední větu již nedokončil.

V ten okamžik měl Farzad palec stále ještě položený přes ústí hlavně.

Náhle mu puška sklouzla a mířila nalevo od dědy. Ozvala se krátká dávka.

Výstřel utrhl Farzadovi palec. Ústí hlavně se při střelbě posunulo doprava a další výstřely zasáhly starce do břicha a hrudníku.

Farzad zaječel bolestí.

„Dědo!“ vykřikl jeho bratr.

Starý muž otevřel ústa, nevydal však ani hlásku. Ozvalo se zachrčení a z úst se vyvalila krev. Zhroutil se na zem.

Farzad poklekl. Z ruky mu proudem tekla krev. Jakoby v mlze si uvědomoval, že bratr si kleká vedle něho. Adel se snažil třást dědečkem a vrátit jej k životu. Marně.

Starý muž umíral.

Jeho poslední vydechnutí bylo dlouhé a bolestné. Z rány na břicho se řinula krev, protékala oblečením a kapala na zem.

Chlapci klečeli tiše vedle sebe. Farzad se roztrásl po celém těle.

„Děda je mrtvý?“ zašeptal nakonec Adel.

Farzad položil nezraněnou ruku na hlavu milovaného dědečka.

„Ano, Adeli,“ procedil mezi zuby sevřenými bolestí.

„Je mrtvý.“

A poté začal sténat. Z poraněného prstu se řinula krev. Náhle se objevila babička. Zjistila, co se stalo, a začala hystericky naříkat.

Farzad se na ni díval, na její siluetu, která se rýsovala proti plamenům ohně. Její křik přehlušil ten jeho, nyní to byl její zoufalý nářek, který se ozýval do noci. Farzad ohrnul spodní ret. Palčivá bolest v ruce trvala, ještě silnější však byla náhlá zlost, kterou pociťoval vůči babičce. „Ticho!“ řekl a snažil se co nejlépe napodobit dědečka. Stará žena jej však neposlouchala. Místo toho došla rychlým krokem k vnukům. Zřejmě si neuvědomovala, že má Farzad ošklivě poraněnou levou ruku. Zасыpala jej údery svých kostnatých pěstí, které byly překvapivě silné.

Farzad se zvedl ze země a na obranu pozdvihl zakrvácenou ruku, babička jej však bila dál.

„Cos to udělal? Cos to proboha udělal? Takovou strašnou věc? Jsi tak zlý. Věděla jsem to, už když ses narodil! Vždycky na tobě bylo něco zlého, a teď... Co jsi to udělal?“

Adel popošel několik kroků k místu, kde stará paní tloukla jeho bratra a spílala mu. Postavil se za ni a hrubě ji odtáhl od Farzada. Žena zakopla

a upadla na zem, její nářek však neustával. Nyní zněl možná ještě zoufaleji a hlasitěji.

„Buď zticha!“ zasyčel Farzad. Zraněnou ruku si tiskl k sobě v marné snaze zastavit krvácení. „Někdo sem přijde a uvidí, co se stalo.“

„Cos to udělal, cos to jen udělal?“

Farzad se třásl po celém těle nikoli bolestí, ale hněvem. Díval se na babičku. A poté se ohlédl na bratra.

Vyměnili si pohledy. Nepadlo mezi nimi jediné slovo, ale přesto si rozuměli. Musejí něco udělat. Jestli bude babička stále naříkat, přijdou sem lidé z okolí a uvidí, co se stalo. Najdou mrtvého dědečka a zjistí, že jej zabil Farzad. Místní kněz ho bude soudit a poté jej ukamenují. Jako muže jej zakopou jen po pás – zatímco ženy zakopávali až po ramena, aby nemohly volně pohybovat pažemi – a poté na něj místní lidé budou házet kameny.

Podle tradice měl mužský příslušník rodiny odsouzence právo hodit kamenem jako první a pokusit se nešťastníka omráčit, aby při kamenování trpěl méně. Jenže právě dědeček byl jediným mužským příbuzným chlapců a ten již na nikoho kamenem nehodí.

Přijde čas, kdy všichni, co jsou věrní Prorokovi, budou vyzváni, aby povstali a bojovali proti nim.

Farzad věděl, co musí udělat: musí se postarat o své a bratrovo bezpečí, aby mohli bojovat svoji svatou válku, jak je vyzýval jejich dědeček. Byl rád, že s ním bratr souhlasí. Ani na okamžik nezaváhal. Babička stála zády k ohni, možná tři metry od Farzada, a s hysterickým pláčem si rvala vlasy. Farzad namířil puškou na její hlavu. Babička jej neviděla, měla zavřené oči a zoufale naříkala.

V zásobníku zbývalo jen několik nábojů, ale i krátká dávka stačila na to, aby žena utichla navždy.

Výstřely zasáhly stařenu do hlavy. Farzad s neskrývanou zvědavostí sledoval, jak se její tělo hroutí na zem a nohy a ruce sebou ještě několikrát škubnou, než navždy znehybní. Sotva si všiml, že jej postříkalo několik kapek teplé krve.

Bratři stáli vedle sebe. V poušti kolem nich se náhle rozhostilo ticho. A před nimi ležela mrtvá těla jejich blízkých.

Se zbraněmi vyhrajete bitvu, ale válku vyhrajete myšlením.

Farzad i Adel museli uvažovat rychle a správně. Bylo by hloupé nechat zde mrtvé ležet. První člověk, který by šel kolem, by zjistil, že staré lidi někdo zabil.

Místní lidé jejich dědu a babičku dobře znali. A rychle by se dovtípili, kdo je vinen smrtí jejich sousedů. Bratři jednali rychle. K domluvě jim stačilo jen několik slov.

Nejdříve bylo třeba ošetřit Farzadovu ruku. Dědeček jim jednou ukázoval, jak se vypaluje rána u zraněné kozy. Zachránil tak drahocenné zvíře před smrtí. Nyní si bratři řekli, že stejným způsobem zabrání hrozivému krvácení z rány na Farzadově ruce. Poklekli k ohni. Farzad měl v očích výraz nepopsatelného strachu. Adel pevně stiskl zápěstí zraněné ruky.

„Jsi připravený?“ zeptal se mladší chlapec.

Farzad kývl. Pevně sevřel rty a poté nechal Adela, aby krvácející pahýl prstu přiložil ke žhavým uhlíkům.

Farzad očekával, že bude křičet, ale nevydal ani hlásku. Bolest byla tak strašná, že nebyl schopen ani křičet. Téměř nemohl dýchat, ale udržel poraněný palec v žáru ohně pět sekund.

Deset sekund.

Vytáhl ruku z ohniště a namáhavě dýchal, jako by měl za sebou rychlý běh. Poté ponořil ruku do malého hrnce s vodou, stojícího nedaleko ohniště. Krutou palčivou bolest nyní pociťoval ještě intenzivněji, ovládl však touhu křičet. Když vytáhl ruku z vody, zděšeně zíral na zmrzačený pahýl svého palce.

Adel se také díval vylekaně. V tu chvíli si Farzad uvědomil, že je za mladšího bratra odpovědný. Snažil se tvářit, jako by jej ruka nebolela.

„Musíme to udělat,“ zašeptal.

Adel přikývl.

Nejdříve k ohni dotáhli tělo babičky. Každý ji vzal za jeden kotník. Když byli u okraje ohniště, kývl Farzad na Adela, spolu popadli tělo za ramena a převrátili je na oheň. Plameny ohně na chvíli zmizely, brzy se však znovu rozhořely. Nejdříve začalo hořet oblečení. Jeskyně se brzy zaplnila štiplavým pachem z hořících vlasů staré ženy, které oheň rychle strávil. Poté se na ohništi objevily jasnější plameny a jeskyni zaplnil pach podobný tomu, jaký chlapci znali z opékání poražených tučných kusů dobytka.

„Potřebujeme více dřeva,“ usoudil Farzad. Měl pravdu. Tělo sice hořelo, zůstávalo však stále stejně velké.

Spálení těl trvalo mnohem déle, než chlapci předpokládali. Zásoba dříví byla uložena v jeskyni vzadu. Nejdříve na oheň přikládali malá polena, aby se rozhořel silněji. Pach spalovaného masa a tuku byl stále silnější. Časem na ohniště přikládali silné kusy dřeva.

Když se chystali spálit druhé tělo, z obočí jim stékal pot.

Smrt dědečka chlapce skutečně rmoutila. Zatímco oheň dále spaloval mrtvolu babičky, stáli chlapci u těla starého muže a tiše se za něj modlili. Nemohli však nečinně truchlit příliš dlouho.

„Určitě by si přál, abychom byli v bezpečí,“ řekl Farzad. Adel přikývl.

Sehnuli se k mrtvému a odtáhli jej k ohni. Starý muž byl těžší než jeho žena, ale ne zas tak těžký, aby ho nedokázali pozdvihnout a položit do ohniště na zbytky dohořívajícího těla. Plameny sežehly kůži na jeho obličej. Jeskyně se znovu zaplnila pachem spáleného masa.

Celou noc přikládali na oheň dříví. Brzy ráno již spotřebovali veškeré zásoby dřeva z jeskyně. Z těl zbývala podlouhlá ohořelá torza. Jejich délku oheň příliš nezkrátil. Chlapce překvapilo, že ani po mnoha hodinách na ohni se spálená těla stále ještě nerozpadají na popel. Na ohniště nalili vodu. Zatímco Farzad odtáhl těla k morušovému háji, Adel došel do jeskyně pro rýč. Vykopali jámu a zahrabali do ní to, co zbylo z jejich prarodičů.

„A teď musíme zmizet,“ přikázal Farzad, když byli hotovi.

Adel poněkud nejistě přikývl. Farzad si uvědomil, že jeho mladší bratr má strach.

„Vzpomeň si, co říkal dědeček,“ zašeptal. „Je naší povinností připravit se na boj. A mojí povinností je postarat se o tebe. Přísahám Prorokovi, že nedovolím nikomu, aby ti ublížil.“

Farzad se postavil a přešel k místu, kde na zemi ležela dědečkova puška. Přehodil si zbraň přes rameno, vrátil se k bratrovi klečícímu u hrobu a podal mu zdravou ruku. Adel ji sevřel a postavil se. Jejich ruce zůstaly pevně stisknuté.

„Bratře,“ zašeptal Farzad.

„Bratře.“

Bez dalších slov se vydali na cestu. Kráčeli ostrým světlem vycházejícího slunce. Za sebou nechali ostatky svých příbuzných a svůj dosavadní život.

O TŘICET LET POZDĚJI

25. ČERVNA

KAPITOLA PRVNÍ

Provincie Helmand, Afghánistán

03.00

Uprostřed afghánské pouště zářil ohromný světelný dóm.

Byl vidět mnoho kilometrů daleko a připomínal soptící vulkán, obklopený rovnou krajinou a pískem. Kdo se nebál a přišel pěšky až do jeho blízkosti, uslyšel hučení obrněných vozidel chystajících se na hlídkové jízdy a téměř ohluchl z řevu motorů vzlétajících a přistávajících vojenských letadel. Kdo se odvážil ještě blíže, mohl uslyšet hlasy vojáků Koalice, povely velitelů a křik těch ostatních. Tohle místo kypělo životem za světla i za tmy čtyřadvacet hodin denně.

Žádný z místních obyvatel se však neodvažoval přiblížit, pokud sem nebyl pozván. Ke Camp Bastionu se jen tak na výlety nechodilo.

Jack Harker rychle krácel britskou základnou. Do východu slunce zbývaly dvě hodiny a již nyní bylo velmi teplo. Teploměr ukazoval dvacet pět stupňů. V poledne se dalo počítat s padesátkou. Každý na základně se systematicky naléval vodou. Lékaři vojákům doporučovali pít tolik vody, aby alespoň jednou denně měli bezbarvou moč. Jack netušil, jak na takovou hloupost mohli lékaři přijít. On sám nenačural bezbarvou moč již pět měsíců.

Základna byla ohromná. Na prostoru šest a půl kilometru dlouhém a tři a půl širokém žilo a pracovalo na 4000 vojáků. Základna se stále rozšiřovala. Měla supermoderní nemocnici a dokonalou síť komunikací. Zajištění stravy, hygieny a ubytování pro tak velký počet vojáků byl náročný úkol.

Jack rychle prošel kolem prodejny Pizza Hut, stojící v samém středu základny jako milá připomínka domova. Podnik vojákům dával alespoň na chvíli zapomenout, že slouží v jedné z nejzapadlejších částí světa, uprostřed dobře vyzbrojených nepřátel. Prodejna byla nyní zavřená, před ní však posedávalo několik vojáků, kouřilo a odpočívalo v relativ-

ním chladu, který u budovy panovalo. Muži se spolu živě bavili. Nebyla to hádka, smáli se.

Cestou na místo schůzky se svojí jednotkou míjel Jack nejrůznější válečné nástroje. Námořní pěchota pečlivě ošetřovala běžová hlídková vozidla Jackal. Jízda v nich člověku dávala poměrně slušnou šanci, že při najetí na minu nastraženou Tálibánem přežije. To bude platit ovšem jen do doby, než bude mít Tálibán větší miny. Bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde.

Jack prošel kolem týmu techniků, který se lopotil s jedním z bezpilotních letadel, vyzbrojených početnou sadou řízených střel Hellfire. Polovina strojů byla řízena z Nevadské pouště, což jim na účinnosti nijak neubíralo. Z dálky Jack slyšel typický hluk přistávajícího letounu. Čtyři motory dopravního C-17, přepnuté do reverzního režimu, vydávaly kvílivý zvuk. Jack stroj slyšel, ale neviděl. Většina přistání se odehrávala za tmy. Veškerá světla na povrchu letadla se při přiblížení k zemi zhasínala. Piloti raději přistávali s pomocí přístrojů nočního vidění, než aby riskovali, že je zasáhne nepřátelská raketa.

Všude byla spousta vojáků pravidelné armády. Všichni byli opálení, všichni měli v očích poněkud neklidný výraz. Chystali se na hlídku. Nikdo z nich nevěděl, jestli si právě dnes nevyslouží návrat do Británie v igelitovém pytli a smuteční průjezd přes britské městečko Wootton Bassett, na jehož vojenském letišti letadla z Afghánistánu přistávala. Právě před dvěma dny na základnu přivezli osmnáctiletého mladíka, kterého nedaleko od Lashkar Gah, hlavního města provincie Helmand, zasáhla tálibánská pancéřovka. Výbuch mu odtrhl polovinu tváře a vyrval oko z důlku. Pravá ruka chlapce položeného na nosítkách se bezvládně komíhala sem a tam jako bumerang, který se nikdy nevrátí zpět. Mezi vojáky na základně se říkalo, že nešťastník dostal dvě dávky morfinu, aby přestal křičet. Bylo jasné, jak to skončí. Takové zranění se nedalo přežít. Evakuačnímu a zdravotnickému týmu trvalo tři čtvrtě hodiny, než se dostal na místo neštěstí, a již v tu chvíli bylo jasné, že vojákovi nemůže pomoci. *Ministerstvo obrany s hlubokou lítostí oznamuje...*

Několik dní předtím Tálibánci zajali amerického vojáka. Pro politiky je taková věc zlým snem a pro vojáky také – pro každého ovšem z jiného důvodu. Tálibánci byli tvrdí bojovníci. Disciplinovaní. Dobře vyzbrojení. A bezmezně krutí, pokud jste se jim dostali do rukou.

Bůhví jaký osud tomu nebožákovi připravili.

Jack byl člověk připravený Tálibáncům jejich krutost oplácet. Díky dlouhodobému pobytu v nepřátelském prostředí a každodenním kontaktům s protivníkem se zevrubně seznámil s jeho kvalitami. Kontakty se zpravidla omezovaly na krátké přestřelky. Střetnutí byla skutečnými souboji, v nichž nebylo o vítězi nikdy předem rozhodnuto. Člověk na ně nemohl být všestranně připravený, i když měl za sebou mnoho hodin výcviku na anglických vřesovištích, kde se vojáci učí dokonale zvládnout přesnou střelbu z ručních zbraní, z pancéřovek a minometů. Britští vojáci sice věděli, že při skutečně vážných potížích mohou na pomoc přivolat leteckou podporu, každý si však uvědomoval, že o výsledku války, jako je tato, rozhodují pěšáci. Pokud jsou vašimi protivníky bojovníci Tálibánu, ukrytí mezi místním civilním obyvatelstvem, nezáleží na tom, jak mocnou leteckou podporu máte. V boji proti muži s puškou má šanci zvítězit zase jen muž s puškou.

Jack zažil, jak Tálibánci opouštěli bojiště se smíchem. Tyhle lotry hned tak něco nevyvedlo z míry. Samozřejmě, do značné míry to bylo dáno tím, že bojovali v domácím prostředí.

S vojáky Koalice to bylo úplně jiné. Po šestiměsíčním turnusu v Afghánistánu je čekalo šest měsíců doma a poté návrat zpátky. Po půl roce v zemi, kde jim každý den někdo usiloval o život, toho měli až dost.

Vojáci z Jackovy jednotky postávali v malé skupince nedaleko dílny technického zabezpečení, před malým seskupením obytných buněk, které byly součástí pozemku vymezeného pro pluk SAS. Pozemek ležel daleko od míst, která na základně patřila k nejrušnějším, a byl obehnan silnými stěnami postavenými z hranatých vaků Hesco, naplněných pískem a hlinou. Přes vysoké stěny nebylo zvenčí vidět mnoho, pouze vysoké signalizační stožáry a střechy kontejnerů ISO, v nichž bylo uloženo všechno, ručními zbraněmi počínaje, až po vojenské motocykly. Z oken obytných buněk vycházelo žluté světlo. Uvnitř pracovalo mnoho mužů. Bílé límečky se v uplynulých čtyřiaadvaceti hodinách pěkně zapotily. Jack věděl proč.

Předešlý den jela čtyřčlenná jednotka SBS s hlídkovým kolovým vozidlem Jackal na sever, do údolí Sangin. Vojáci SBS byli fajn chlapi. Jack jich znal několik osobně – jako člen potápěčského týmu se podílel na několika jejich operacích, ovšem ne tady, ve vyprahlém Helmandu. Jelikož měli

Britové všeobecný nedostatek personálu, nasadili v Afghánistánu muže speciálních jednotek bez ohledu na jejich specializaci. Hlídka SBS se stala terčem útoku. Protivník přinutil vojáky opustit vozidlo a nechat je na místě i s veškerým nákladem.

Ve vozidle zůstala pořádná zásoba zbraní a střeliva: univerzální kulomet GPMG s nábojovými pásy na 200 nábojů, těžký kulomet ráže 12,7 mm a odstřelovačská puška L96. To však nebyly věci, jejichž ztráta by bílým límečkům stahovala vnitřnosti. Ve vozidle byly také tři ruční protiletadlové řízené střely Stinger, včetně odpalovacích zařízení. Bojové hlavice zbraní, které se při střelbě opírají o rameno, se navádějí na zdroj tepla a dokáží sestřelit letadlo z výšky 200 metrů až čtyři kilometry. Zvláště nebezpečné byly pro nízko letící letadla. V každém případě se jednalo o zbraně, které neměly padnout do špatných rukou.

Jenže právě to se nyní stalo. Jednoho z mužů SBS zasáhla střela do hlavy. Byl na místě mrtev. Ostatním se podařilo ustoupit k nejbližší předsunuté bojové základně, Tálibánci se však stačili zmocnit výzbroje vozidla dříve, než jim v tom mohl někdo zabránit. O téhle věci se nemělo příliš mluvit, ve skutečnosti však polovina všech speciálních jednotek, které Britové v Helmandu měli, nyní usilovně pracovala na nalezení ztracených zbraní. Zpráva o průšvihů SBS se rozšířila nevídanou rychlostí a dostala se i na pořad každodenní pracovní schůze premiéra v jeho londýnském úřadu. Úředníci ministerstva obrany se děsili představy, že zbraně nakonec objeví Američané, a svoji nervozitu šířili i mezi podřízenými. Zatímco bílým límečkům šlo o jejich kariéry a teplá místa, pro muže v poli to znamenalo jedině: žádný další průšvih se nepřipouští.

Když Jack přišel ke kolegům, jeden z nich se k němu otočil.

„Kurva, jdeš zase pozdě,“ přivítal ho. Mluvil s výrazným skotským přízvukem. „Kdepak ses zapomněl? Že by ses pořádně vypotil na té bábě od zpravodajců, co jsem tě s ní viděl včera večer?“

Jack se ušklíbl. „Nech si ty blbý kecý. No tak jsem jednou přišel pozdě, Rede. To neznamená, že jsem slevil ze svých zásad.“

Druhý muž pokrčil rameny. „Nekecej. Po půl roce v týhle díře je pěkná každá.“

„Nejsme každej jako ty, Rede. Tobě by stačilo prkno s dírou, kdyby dechalo a mělo třicet šest stupňů.“

„No tak se nestyď Jacku, vždyť je to zdravý.“

Red Hamilton patřil k nejlepším vojákům, jaké Jack znal. Znali se od chvíle, kdy prošli výběrovým kurzem, poté spolu válčili v pokračovacím výcviku. To bylo již před dvaceti lety.

Red se ve skutečnosti jmenoval Tom, každý mu však říkal Red kvůli jeho hustým rezavým vlasům. Red dospěl k názoru, že jeho přezdívka je nejlepší z alternativ oslovení, které se nabízely. Ti, co se mu snažili říkat jinak, byli buď stateční, nebo pitomí. Tu a tam se v Herefordu našel chytřák, který se jej zeptal, jestli mají jeho chlupy mezi nohama stejnou barvu jako jeho vlasy. Zpravidla toho poté litoval.

Jack se usmál na Reda, potom obrátil pozornost ke zbytku osmičlenné jednotky. „Tak, chlapi,“ řekl. „Teď se půjdeme připravit a poté nám nějaký pan důležitý vysvětlí, jak máme dělat naši práci.“

Všichni se zasmáli. Věděli, na co Jack naráží. Den předtím po poledni si je zavolal na poradu jeden panák z ministerstva. Jack si nepamatoval jeho jméno, ale tenhle typ lidí znal důvěrně. Ministerští panáci chodili po základně jako pes se dvěma ču... a byli na sebe hrdí, že se odvážili do tak nepřátelského prostředí. Vůbec jim nedocházelo, že britská základna je zřejmě nejbezpečnějším místem široko daleko. Kdyby tohohle chytráka poslali za hranice základny, hrozilo by, že by se vrátil se spodním prádlem poněkud zahnědlým. Pokud by se vrátil.

Chlapík kromě kasárenské pořadovky zřejmě žádné jiné praktické bojové zkušenosti neměl, stály však za ním špičky SAS a jeho vysoce postavení kolegové z ministerstva obrany. Jeho úkolem bylo Jackově jednotce předat úkoly.

Jako každý kancelářský bojovník, také tenhle začal špatně. Již první větou ztratil u vojáků veškerý respekt.

„Jsem si naprosto jistý, že vám nemusím připomínat,“ řekl se slizkým úsměvem a nadutým hlasem, „že všechno, o čem zde bude řeč, je důvěrné a podléhá režimu ochrany podle zákona o státním tajemství.“

Rozhlédl se kolem sebe. V plátěném stanu se v nesnesitelném poledním vedru potilo osm mužů. Na úvodní slovo pána z ministerstva reagovali všichni netečnými pohledy. Nikdo se ani nepohnul. Muž cítil, že jeho dobře míněné varování nebylo příznivě přijato. Zkusil to tedy kamarádsky. „Chlapi, možná že nevíte...“

Jako by na muže mluvil přes skleněnou výlohu. Nakonec rezignoval a rychle se snažil obrátit pozornost vojáků k mapě promítnuté na tabuli vpředu.

Jack se díval na podrobný satelitní snímek provincie Helmand. Obrázky, jako byl tento, znal každý voják na základně, ať už ze speciálních jednotek nebo pravidelné armády. Snímky často ukazovaly obydlené plochy po celé zelené zóně – úrodná místa podél břehů řek nebo v údolích, které byly pro tuto část Afghánistánu charakteristické. V těchto oblastech provincie Helmand žila většina místního obyvatelstva. Obytné stavby se soustředily na pozemcích obehnaných vysokými stěnami, obklopujících centra měst. Na vojenských mapách byly tyto pozemky pečlivě očíslovány. Mapy se často aktualizovaly a čísla pozemků se měnila podle toho, zda některé území padlo do rukou nepřátelské strany. Na mapě, kterou vojáci nyní měli před sebou, však žádná obydlená území nebyla. Snímek zachycoval písčitou a skalnatou krajinu, v jejímž středu, právě v místě, kam ukazoval pečlivě pěstěný prst toho ministerského osla, byl zřetelně vidět...

„Tady se nachází jeskynní systém,“ oznámil muž z ministerstva.

„No to mě podrž, Sherlocku,“ zabručel Red. „Prosím, připomeň mi – na kterou stranu je sever? Nahoru nebo dolů?“

Ostatní muži se hlasitě zasmáli. Pán z ministerstva zrudnul. Cítil se hloupě jako učitel, který ví, že jej třída nebere vážně. Teprve varovný pohled velitele roty, majora Harryho Palgravea, vojáky přinutil, aby se utišili a poslouchali dále. Muž z ministerstva se napřímil, zhluboka se nadechl a pokračoval:

„Váš úkol je následující. Ve tři třicet ráno vás vrtulník přepraví do výsadekové zóny ležící jeden kilometr od vstupu do jeskynního systému.“

„Co je tohle za pitomý divadlo?“ znovu se ozval Red. „Jde vám o ty stingery, že jo? Tak jestli jste si tak jistý, že jsou schovaný tady v té jeskyni, tak proč tam doprdele nevyšlete rychlou vzdušnou? Dopřejte těm hajzlům pořádný rozlučkový ohňostroj! Tady není žádné riziko ztráty životů civilů –“

„Tady nejde o stingery,“ přerušil jej muž z ministerstva. „Máme informace, že se zde nachází středisko al-Káidy na zpracování máku. Najděte ho. Zajistěte ho. Osoby, které potkáte, zneškodněte.“

Odmlčel se, jako by očekával, že jeho prohlášení vzbudí rozruch. Nestalo se.

„Až nám potvrdíte, že je cílový prostor zajištěný, pošleme k vám dopravní vrtulník s civilním pozorovatelem. Od něho dostanete další instrukce.“

Muž se rozhlédl po stanu, aby se přesvědčil, zda jej někdo nechce doplnit.

Major Palgrave se zvedl ze židle. „Operace má volací znak Delta pět jedna. Máte celý den na to, abyste se seznámili s terénem. Za čtvrt hodiny se sejdem v operační místnosti. Tam se dozvíte více. Někaké otázky?“

Jack zvedl ruku a zadíval se směrem k muži z ministerstva. „To mě nenapadlo, že je státním tajemstvím, že se v Helmandu pěstuje mák.“

Muž věnoval Jackovi temný pohled. Zjevně nevěděl, co říci.

Jack pokrčil rameny. „Jenom si představuju, že bych –“

„Dobrá, Harkere, to stačí. Teď to ukončíme.“ Palgrave hrozící diskusi raději rychle uřal.

„Ano, pane.“

Zbytek odpoledne strávili s operačním důstojníkem Mattem Cooperem. Jack si nepamatoval, že by jej někdy viděl bez žvýkačky. Před lety s ním zažil řadu operací v Iráku, jako nováček se s ním setkal v Severním Irsku. Cooper žvýkal vždy a všude. Čím byla situace napjatější, tím rychleji žvýkal.

Nyní spolu strávili několik hodin nad mapami a upřesňovali taktický plán. „Co je zač ten pozorovatel, co nám tam pošlou?“ zeptal se Jack.

„Někaký vládní vyslanec. Přiletí dnes večer z Kandaháru.“

„Někdo od MI5?“

„Možná. Víc nám neřekli.“ Cooper zdvihl obočí.

„Blbečkové. Jsou jedno velké tajemství. Nechávej si všechno pro sebe. Však víš, co jsou zač.“

„Jo.“ To Jack věděl. „Na to, že máme dostat pár dealerů máku, je to nějak velká operace.“

Cooper neodpověděl, jen začal žvýkat trochu rychleji. Oba věděli, že v Helmandu pěstují mák snad všichni. Postoj Koalice byl v tomto směru poměrně jasný, byť nevyslovený: nechejme je být. Jakmile jim sebereme jejich jediný zdroj obživy, přidají se na stranu Tálibánu rychleji, než řekneme fatwa.

Jackovi nešel z hlavy tajemný pozorovatel. Nelíbila se mu představa, že se bude řídit pokyny někoho cizího, zvláště když ani nevěděl, kdo jej vysílá. Nemělo však cenu se tím dlouho zabývat. Nyní se musel plně soustředit na přípravu akce. Vrátil se znovu k mapám.

Když se setmělo, odešel s ostatními do jídelny, aby se najedli. A poté šel

spát. Ten chytrák z ministerstva mluvil o akci, jako by to byla procházka v parku. Jack však věděl, že se svým týmem vyrazí do části Helmandu, kterou Koalice nemá pod kontrolou. Všichni tady dobře věděli, že v této části provincie je Tálibán aktivnější než kdekoli jinde. Právě tady měli jeho velitelé základny, ze kterých řídili své jednotky. Ze zpráv rozvědky vyplývalo, že tady někde má Tálibán velký sklad zbraní. Několik týmů SAS se již pokoušelo sklad vypátrat, ale neúspěšně.

Tálibánci měli své opěrné body na obou stranách prostoru, kde se plánovala akce Jackova týmu. Pokud zjistí, že se jim po jejich území prochází jednotka SAS, udělají všechno pro to, aby ji dostali. Představa, že by padl do zajetí po zuby ozbrojených muslimských fanatiků, Jacka právě netěšila, nicméně i tak se vyspal dobře. Nikdy neměl potíže s odpočinkem před operací, a když přišel čas, cítil se plný síly a připravený na všechno, s čím proti němu mohl jeho protivník vyrukovat. Ještě jednou se na několik minut věnoval mapám terénu, kde je měl vrtulník vysadit. Byl velitelem jednotky a chtěl vědět o prostoru nasazení co možná nejvíce ještě předtím, než do něj vstoupí.

Do odletu vrtulníku zbývalo půl hodiny. Jackovi vojáci dotáhli k mohutné stěně z vaků Hesco velkou leteckou bednu. Jack ji otevřel. Uvnitř našel všechno, co budou při akci potřebovat. Byly tu dva lehké kulometry Minimi, satelitní telefon, laserový značkovač cílů pro případ, že by potřebovali požádat o rychlou leteckou podporu, a zlověstně vyhlížející černý komplet odpalovacího zařízení LASM s termobarickými náboji. Kromě toho měli vojáci svoji vlastní výzbroj a další součásti výstroje. Každý měl pušku M16 s tlumičem, podvěsným granátometem ráže 40 mm, výkonnou svítilnou Maglite s infračerveným filtrem a plným zásobníkem. Další zásobníky si vojáci dali do sumek na opasku, na němž měli také v příslušném pouzdru pistoli Sig ráže 9 mm Luger, nabitou a zajištěnou.

Hlavy si chránili lehkou zelenou přilbou z kevlaru, rozšířenou kolem uší. K přilbě byl upevněn pasivní přístroj nočního vidění.

„Jste všichni připraveni?“

Jack se postupně podíval do očí všem svým vojákům. Všichni souhlasně přikývli. Red měl kromě standardní výbavy na pravé noze chránič, který šetřil kolenní kloub ve střelecké poloze vleče. Dalšími členy Jackova týmu byli Fly a Dunc Forsythovi, vystudovaní lékaři. Ve střelení lidí byli stejně zruční jako v jejich ošetřování. Ray Duke – „Dukey“ – sloužil

u Pluku teprve krátce, to však neznamenalo, že by byl horší než jeho spolu bojovníci.

Al Heller, severoirský protestant, uměl na bojišti pracovat neobyčejně rychle. Pixie Tucker vynikal přesnou střelbou, což bylo při jeho šilhavosti něco nepochopitelného. Frankie McBride měl pověst největšího záletníka jednotky.

Byli připraveni. A dobře vyzbrojeni. Jejich tváře prozrazovaly napětí.

„Ano,“ odpověděli všichni najednou, téměř jednohlasně. „Jsme připraveni.“

03.30. Do východu slunce zbývala hodina a půl.

Rotor vrtulníku Black Hawk se otáčel a kolem heliportu rozvířil oblak prachu. Muži jednotky Delta pět jedna se s hlavami skloněnými a s veškerým vybavením urychleně přesunuli ke stroji. Dovnitř naskládali své věci a sedli si na místa.

Dvoučlenná osádka vrtulníku měla již na očích noktovizory. Dnes ráno bude vzlétat bez naváděcích světel. Během několika sekund se vrtulník zdvihl ze země a rychle nabral stanovenou výšku, aby se bezpečně vzdálil většině zbraní, kterými jej mohl nepřítel ohrozit.

Předpokládaná doba letu k výsadkové zóně činila patnáct minut. Uvnitř vrtulníku byla tma. Jediným zdrojem světla byla pilotní přístrojová deska a odrazy měsíčního světla od hladiny řeky Helmand v hloubce pod nimi. Po celou dobu letu vojáci kontrolovali, zda mají dokonale připravenou výzbroj a výstroj.

„Pět minut do přistání!“ oznámil pilot.

„Co myslíš, že udělaj těm klukům od SBS, co přišli o ty stingery?“ zeptal se Fly. Snažil se mluvit hodně nahlas, aby mu bylo přes hluk vrtulníku rozumět.

„Velitele poslali zpátky na základnu v Poole,“ odpověděl Red. „Alespoň jsem to slyšel.“

„No tak to je skoro odměna,“ zakřičel Fly. „Možná že zrovna teď píchá svoji babu.“ Všichni se zasmáli, každý z nich ale věděl, že tomu nešťastníkovi není co závidět. Kromě toho, že mu na bojišti zahynul voják, byl s celou jeho kariérou zřejmě konec. A to ještě navíc kvůli průšvih, za který on sám tak docela nemohl.

Musel se však najít obětní beránek, aby to neodskákal někdo z výše postavených. Vždycky to tak bylo.

„Minuta do přistání!“

Jack cítil, jak vrtulník ztrácí výšku. Vzlet a přistání na cizím území bylo vždy nejnebezpečnějšími momenty letu zvláště tehdy, když se odehrávaly na nepřipraveném terénu a navíc v noci. Rotující listy ze země zdvihly oblak prachu. Když zvířený prach narazil na listy rotoru, objevilo se jiskření, které zářilo do daleka a mohlo prozradit polohu vrtulníku. Posádka se proto hodlala na zemi zdržet jen několik vteřin potřebných pro vyložení mužů a jejich zbraní.

Jakmile se vrtulník zbavil nákladu, pokračoval v letu stejným směrem, aby tak u případného pozorovatele vyvolal dojem, že nad oblastí pouze přelétá. Vysazení jednotky mělo být dále maskováno přeletem stíhačky F-16 nad hlavami vojáků právě v okamžiku, kdy budou opouštět vrtulník. Hluk nadzvukového letadla byl nad Helmandskou pouští slyšet často. Bzučení vrtulníku se v něm snadno ztratilo.

Muži se připravili k opuštění vrtulníku. Z každé strany měli vystoupit čtyři muži a nést s sebou své vybavení. Blízkost země prozradil oblak písku, který za okny stroje vystřídal noční tmu, a poté jiskření způsobené třením písku o listy rotoru. Stroj dosedl na zem.

Jednali rychle. Opuštění vrtulníku trvalo jednotce sotva dvě vteřiny. Jakmile stanuli na písčité půdě, ze tmy nad jejich hlavami se vynořila stíhačka a okolní pouští zazněl nadzvukový třesk. Black Hawk se znovu vznesl do výše a pokračoval v cestě. Po půl minutě z něj zbývala jen temná tečka mezi hvězdami, které zářily do zeleného mlžného oparu Jackova noktovizoru. Zvuk motorů připomínal bzučení vzdáleného hmyzu.

Vrtulník byl pryč. Obklopilo je ticho.

„Nezbývá, než se vydat na cestu,“ vzdychl Dukey do mikrofonu. Nikdo neodpověděl.

Jack se nejdříve zorientoval. Připomněl si podobu terénu, kterou měl nastudovanou ze satelitních snímků, a uvědomil si, kde se nyní nachází. Byli v mělkém údolí. Směrem na sever, přibližně ve vzdálenosti jeden kilometr, se prostíral pás pohoří. Vstup do jeskynního systému ležel na úpatí kopců.

Na západ a na východ ležela dvě říční údolí, která se směrem k jihu sbíhala. Jejich soutok ležel asi tři kilometry na jih od Jackovy jednotky. Kolem obou koryt řek se prostíraly rozsáhlé plochy s hustým zeleným porostem, jejichž hranice byly vzdáleny asi čtyři kilometry. V těchto ob-

lastech se nacházely četné vesnice. U domků byly čtvercové ohraničené obytné pozemky, kolem nich se prostírala pestrobarevná mozaika polí s různými plodinami. Vesnice byly pod kontrolou povstalců. Sem jednotky Koalice vstupovat nemohly.

Terén, který se mezi Jackem a úpatím hor prostíral, byl nerovný. Mělo to své výhody i nevýhody. Na jednu stranu se tu vojákům skýtalo výhodné přirozené maskování a úkryty, na druhou stranu to znamenalo, že případného nepřítele, který by se k jednotce přiblížil, by vojáci mohli odhalit třeba až v okamžiku, kdy by se nacházel v bezprostřední blízkosti. Tálibánci však měli naštěstí ve zvyku bavit se vysílačkami otevřeně, bez jakéhokoli ochranného kódování. Příslušné středisko na základně Koalice tak snadno zjišťovalo, co je obsahem nepřátelské komunikace. Pokud Tálibánci odhalí jejich přítomnost, středisko jim o tom dá včas vědět.

Sledování komunikace protivníka bylo potřebný nástroj zvláště tehdy, když se operace musela potýkat s náročnými podmínkami. Jack hodnotil situaci. Terénní bariéry na severu a na jihu, nepřátelské vesnice na západě a východě. Měsíc nízko nad obzorem jasně svítil a vytvářel dlouhé stíny. Podmínky operace byly stěží ideální. Z taktického hlediska to byl skutečný zlý sen. Věděl to každý voják Jackovy jednotky. Ale všichni byli odhodláni vyrazit do akce a bojovat. Jack nemusel nikomu nic říkat: každý věděl, co má dělat.

Pixie s Alem se oddělili od ostatních a s kulometry Minimi zaujali pozice na dvou vyvýšeninách, vzdálených od sebe asi sto metrů. Zbraněmi mířili směrem ke vstupu do jeskyně. Pixie sice byl nejsilhovějším chlapem u SAS a možná v celé Británii, ale dokázal střílet naprosto přesně s jakoukoli zbraní. Spolu s Alem byli nyní připraveni v případě potřeby pálit na nepřítele a umožnit tak ostatním bezpečný ústup. Dalších pět mužů jednotky vytvořilo rojnici s rozestupem deset metrů. Jack šel před ostatními.

V dlouhé řadové formaci byla malá jednotka obtížně pozorovatelná pro případné nepřátelské střelce, kteří by hlídkovali v blízkosti jeskyně.

Postupovali pomalu vpřed.

Jacka ani nenapadlo uvažovat o tom, že by zde mohly být nastraženy výbušniny. Byli na území nepřítele, a i když Tálibán jeskyni, k níž nyní směřovali, skutečně k nějakému účelu využíval, nebylo pravděpodobné, že by její nejbližší okolí zaminoval.

Pochopitelně existovalo nebezpečí, že narazí na minu nalíčenou v ne-

dávné minulosti. Během okupace Afghánistánu Rusové svými minami zemi doslova zamořili a mudžahidé proti nim bojovali stejným způsobem. Nezbývalo, než se s tímto rizikem smířit. K jeskyni se museli přiblížit potichu a jinak než pěšky to nešlo.

Měli před sebou tři sta metrů dlouhou cestu.

Dvě stě metrů.

Vníмали, jak se nad nimi začíná zvedat masa hor. Měsíc zmizel, což bylo dobře – nyní byli ukryti v jednolitém stínu. Jack zdvihl ruku. Na jeho znamení jednotka vytvořila klínovou formaci. Tu sice mohl protivník odhalit snáze než řadu daleko od sebe postupujících mužů, ale nyní, když se přiblížili k jeskyni, bylo důležitější, aby mohl každý v případě nutnosti střílet bez rizika, že zasáhne kolegu.

Posledních sto metrů.

Padesát metrů.

Před Jackem se objevil vstup do jeskyně.

Byl malý – možná dva metry vysoký a dvakrát tak široký. Nad ním vystupoval rozeklaný převis, před vchodem ležely dva balvany o výšce kolem dvou metrů. Vstup do jeskyně vypadal velmi nenápadně. Nepochybně právě kvůli tomu si nepřítel toto místo vybral. V písku před jeskyní se táhly koleje vyjeté nějakým autem, směřující dovnitř. Bylo zřejmé, že se tam něco děje.

Když jednotka došla až k balvanům, Jack ukázal na Flye a Dunca. Přikývli na znamení, že rozumí, a přikrčili se u vnějších stran balvanů. Puškami M16 mířili směrem k poušti. V ranním šeru nebyli u balvanů vůbec vidět – nepřítel by se o jejich přítomnosti dozvěděl až v okamžiku, kdy by začali střílet.

Zbývající čtyři muži potichu vklouzli dovnitř. Zatuchlý pach prozrazoval, že jeskyně slouží jako útočiště nějakým zvířatům. Pokračovala do nitra hory a měla tvar podélné chodby. Při cestě do hloubky Jack zjistil, že noktovizorem, pracujícím se zbytkovým světlem, vidí čím dál hůře. Zapnul proto svítilnu Maglite. Kužel infračerveného světla, nepozorovatelného pouhým okem, ozářil jeskyni. Svítilny si zapnuli i ostatní. Jeskyní nyní zářily čtyři silné zdroje světla jako světlomety jedoucího auta.

Jack šel znovu před ostatními. Držel se u stěny po své pravé ruce. Ostatní šli kousek za ním: Red postupoval podél protější stěny, Dukey a Frankie šli středem jeskyně.

Pohybovali se naprosto neslyšně. Za léta služby se Jack naučil našlapovat velmi opatrně. V uzavřeném prostoru jeskyně znělo každé zaskřípání kaménku jako poplašný signál.

Vpředu se objevil nějaký pohyb.

Jack se zastavil. Nervy měl napjaté k prasknutí. Zdvihl levou ruku s palcem směřujícím dolů. Všichni se zastavili. Věděli, co to znamená: nepřítel je před nimi.

Jack pátral po jeskyni infračervenou svítilnou. Bylo ticho. V uších vnímal, jak mu divoce bije srdce. A poté se ozval kvílivý zvuk. Uviděl před sebou dvojici očí, ve výšce asi půl metru od podlahy jeskyně. Při noční výpravě vyrušili nějaké zvíře. Znovu se vydal kupředu.

Uplynula asi minuta. Poté znovu zaslechl nějaký zvuk. Zastavil se a naslouchal.

Bylo to hluboké hučení, jaké vydávají elektrické přístroje. A kromě něho... hlasy. Zdvihl ruku a ostatní se zastavili.

Jack přešel k Redovi u druhé stěny chodby, ostatní se připojili. Byli asi padesát metrů od vstupu do jeskyně.

„Zůstanete tady“, zašeptal Jack směrem k Dukeyovi a Frankiemu. „Já s Redem se tam půjdeme podívat. Vy se postaráte, aby k nám nikdo nepřišel zezadu.“

„Jasně“, zamumlali a zaujali hlídkové pozice.

Jack a Red si připravili pušky pohotově ke střelbě a pokračovali v cestě do tmy. Postupovali podél stěny chodby, která se stáčela doprava. Hučení zesílilo. Jack si uvědomil, že bezděčně zadržuje dech. Snažil se myslet na to, že má dýchat pravidelně. Musejí jít dál.

Do chodby pronikalo světlo.

Když postoupili ještě dále, okolní světlo zesílilo a bylo pro jejich noktovizory již příliš jasné. Jack si sundal přístroj z očí. Red udělal to samé. Světlo mělo zdroj možná třicet metrů před nimi.

Vycházelo z otvoru po levé straně. Do chodby pronikalo ze vstupu do dalšího podzemního prostoru.

Zadívali se jeden na druhého. Jack přikývl a všichni se znovu dali do pohybu. Nebylo pochyb: hluk a světlo vycházely z postranní jeskyně. Jack s Redem došli jako první ke vstupnímu otvoru. Velmi pomalu, opatrně vstoupili dovnitř.

Tak středisko na zpracování máku, říkal pán z ministerstva. Jack nikdy

žádnou takovou laboratoř neviděl, ale byl si naprosto jistý, že to, co má před sebou, žádná výrobní droga není.

Jeskyně se ukázala velmi prostorná. Její strop byl tak vysoko, že Jack nedohlédl na jeho zadní konec. Uprostřed, přibližně dvacet metrů od místa, kde spolu s Redem stáli, byly dva silné reflektory. Elektřinu pro ně vyráběl hlučný generátor. Reflektory osvětlovaly tři dlouhé ocelové dílenské stoly. Kolem nich stáli lidé. Jack je pečlivě přepočítal. Bylo jich celkem dvanáct, deset mužů a dvě ženy. Osm z nich byli Arabové s tmavou pletí, čtyři byli evropského typu. Na jednom stole leželo několik bílých kombinéz a u každé z nich byla připravena černá maska a dýchací přístroj. Na nejbližším stole stála letecká bedna. Byla asi metr dlouhá, půl metru široká a dvacet centimetrů vysoká. Vypadala jako trochu větší diplomatický kufrík, Jack však tušil, že tahle bedna neslouží jen k přenášení papírů.

V jeskyni dále stály nějaké přístroje, několik notebooků a větších elektrických zařízení, které Jack nedokázal zařadit. Vrátil se od vstupu do jeskyně zpátky za roh a zadíval se na Reda.

„Co to kurva je?“ zeptal se svého kolegy. Byl si jistý, že se jeho hlas ztrácí v hluku generátoru.

„To vypadá, že si z nás náš přítel na základně dělal prdel,“ přidušeným hlasem řekl Red. „Jestli se tady vyrábí heroin, tak potom já jsem největší drogový boss na světě.“

„Ticho!“

Zevnitř jeskyně zazněl hlas, který překřičel ostatní hluk.

„Takže nyní si všichni vezmete kombinézy a masky.“ Někdo další jeho pokyn přeložil do arabštiny.

Jack ztuhl. Ten člověk, který v jeskyni zavelel, byl *Brit*. O tom nebylo pochyb. Co se ale děje tady, v provizorní laboratoři uprostřed provincie Helmand? To si Jack nedokázal představit.

„Tohle se mi nelíbí,“ zašeptal Red. Jako by četl Jackovy myšlenky. „Říkám, zmizíme odtud a zavoláme na základnu.“

Jack chvíli přemýšlel. Možná má Red pravdu. Dát zprávu na základnu a čekat na další pokyny. Poté se však zadíval na hodinky. Byly 04.12. Tři čtvrtě hodiny do východu slunce. Zatím měli výhodu, že je chránila tma, to však nebude trvat dlouho.

Rozkaz zněl jasně. Všechny zneškodnit.

„Přived' ostatní,“ řekl. „Rychle.“

„Jak myslíš,“ zamumlal Red a zmizel ve tmě. Jack se znovu zadíval za roh, dovnitř jeskyně. Lidé v jeskyni se oblékali do kombinéz. Jeden z nich již na sobě měl dýchací přístroj a přicházel ke stříbrné letecké bedně.

Jack cítil, jak má sucho v ústech. Ať již je v té bedně cokoli, určitě nebude dobré se k ní přibližovat pouze ve vojenských maskáčích.

Slyšel, jak přicházejí ostatní. Dívali se soustředěně, v tvářích se jim nepohnul ani sval. Všichni věděli, co bude v nejbližších minutách následovat.

„Dvanáct cílů,“ zašeptal Jack. „Je tam stůl a na něm kovová letecká bedna. Dejte si pozor, ať ji nezasáhnete. Já s Redem nejdříve odstřelíme světla. Potom vyřídíme je.“

Dukey a Frankie přikývli a nasadili si noktovizory. Jack a Red se připravili k akci – Jack u vchodu do jeskyně, Red opřený zády o protější stěnu.

Jack zdvihl ruku s pěti prsty nataženými. Počítal.

Čtyři.

Tři.

Dva.

Jedna.

Hluk výstřelů ze zbraní s nasazenými tlumiči nebyl příliš silný – připomínal prasknutí nafouknutého pytlíku – provázel jej však třesk střepů z reflektorů. Jack s Redem mířili přesně. Jacka na okamžik oslepila tma, která se náhle rozhostila, avšak cítil, jak ostatní zaujímají svá místa u vchodu do jeskyně. Do chvíle, kdy si zapnul přístroj nočního vidění, již padly čtyři výstřely.

Čtyři střely byly určeny čtyřem nejbližším osobám. Vzduch se zaplnil dýmem ze spáleného střelného prachu.

Do temnoty v jeskyni pronikly čtyři proudy infračerveného světla, kterými střelci pátrali po svých cílech. Jeskyní se rozléhal nárek a vyděšené výkřiky. Jack klidně zamířil na jeden ze zelených cílů – na muže zírajícího bezradně do tmy – a stiskl spoušť. Temná tečka na čele, křečovitě škubnutí – muž se zhroutil na zem. Jack bez váhání pátral po dalším cíli. Když svítilnou prohledával levou část prostoru, uviděl jednu postavu, jak běží ke vchodu do jeskyně.

Muž neběžel dlouho.

Další Jackův výstřel jej zasáhl do krku. Muž zavrával a začal se točit

na místě. Z rány na krku mu tryskala krev. Po několika vteřinách se i on zhroutil na zem.

V jeskyni zavládlo ticho.

Vojáci vstoupili do jeskyně. Jejich infračervená světla je vedla k místům, kde zasáhly své cíle. Všude ležela zkroucená nehybná těla. Byla pod stoly i za generátory. Jack však napočítal jen jedenáct těl. Buď na někoho zapomněl, nebo se někdo stačil ukrýt.

Netrvalo dlouho a našel scházející dvanáctý cíl. Byla to žena. Prozradil jí její pláč. Lidé, kteří vědí, že zemřou, reagují různě. Někteří křičí, jiní prosí. Další pláčou a strachem se nedokáží ani hnout. Právě k nim patřila i žena, po které Jack pátral. Byla schoulená u stěny jeskyně, hlavu držela v rukou a srdceryvně vzlykala.

„Prosím,“ zašeptala. „Prosím...“

To byla její poslední slova. Jack ji umlčel krátkou dávkou ze tří metrů. Střely zasáhly její ruce a hlavu. Vzlykání okamžitě ustalo. Žena se tiše zhroutila na zem.

Nyní zbývalo jen zkontrolovat všechna těla v jeskyni a zmizet pryč.

„Dobrá, chlapi,“ ozval se Jack. „Nyní závěrečná kontrola, potom rychle odsud a vrtulníkem zpátky na základnu.“

Věděli, co to znamená. Každý ze své svítilny sundal infračervený filtr. Jeskyni zaplnilo jasné bílé světlo. Každý mrtvý byl ještě jednou, pro jistotu, střelen do hlavy. Nesmělo se stát, aby se jim při odchodu přihodilo nějaké překvapení.

Poté co se přesvědčili, že jsou všichni v jeskyni mrtví, zamířili z jeskyně ven. U vstupu do chodby na ně čekali Fly a Dunc.

„Alfa nulo, tady je Delta pět jedna. Přepínám.“

„Alfa nula, slyším.“

Jack mluvil stručně do satelitního telefonu. „Cíle zneškodněny, objekt zajištěn.“

„Rozumím. Dobrá práce, Jacku. Vrtulník teď startuje ze základny.“

Jack dvakrát stiskl přepínací tlačítko, aby potvrdil, že rozumí. Zadával se na hodinky. 04.24. Za půl hodiny vyjde slunce. Nákladní vrtulník sem dorazí za čtvrt hodiny. To znamená, že jim bude zbývat jen dvacet minut, než se slunce vyhoupne nad horizont a každý, kdo má pár očí, je uvidí. Jack doufal, že je jejich host – ať již to bude kdokoli – nebude zdržovat.

Každý muž jednotky zaujal bojové postavení v blízkosti vchodu do jeskyně. Vojáci mířili zbraněmi do tmy. Noční tma jim sice poskytovala určitou ochranu, mohla však také ukrývat nepřítele, který by se chystal na ně zaútočit.

Jack klečel na jednom kolenu a zaměřovačem své zbraně propátrával pouštní terén před sebou. Zaslechl, jak Red vedle něho šeptá. „Vypadá to, že Tálibánci zatím pěkně spinkaj. Možná si dali pořádněj odvar z mako vic, než zalezli do spacáku.“

Jack sklonil hlavu. Někdy je ticho zlověstnější než hluk. Kdyby měl někoho přepadnout, zjistila by to jeho oběť jen těsně předtím, než by zemřela. Nebo také vůbec ne.

„Teď je klid,“ řekl. „Ale dalšího vrtulníku, který přistane na jejich trávníku, si možná už všimnou.“

Očima neustále propátrával terén před sebou zleva doprava, zprava doleva, pozorně zkoumal krajinu před sebou a hledal něco, co by mohlo znamenat ohrožení: pohyb, stín, siluetu postavy.

Neviděl však nic. Zdálo se, že kromě jeho jednotky tu nikdo není. Slyšel ticho. Husté, neproniknutelné ticho, které předchází východu slunce. A poté zaslechl zvuk. Nejprve byl slabý, postupně však sílil. Z dálky sem doléhalo charakteristické bzučení vrtulníku Chinook.

Poprvé ho spatřili krátce předtím, než se snesl k zemi. Jeho dva rotory rozvířily mohutná oblaka písku. Odlétávající zrnka písku je bodala do tváří a dráždila v krku. Jack se zadíval na oblohu. Na očích měl stále nasazený noktovizor. Proti světlům hvězd zahlédl nejasně ohraničený stín.

Uvědomil si, že to je bitevní vrtulník Apache, doprovázející chinooka s návštěvou. Apache, vyzbrojený řízenými střelami Hellfire, měl umlčet každého, kdo by si dovolil střílet po nákladním vrtulníku. Pokud pohled na něj nepřítele přivedl k myšlence, že by mu mohl na pozdrav poslat nějakou protiletadlovou střelu, přítomnost bitevního vrtulníku mu měla napovědět, aby na to zapomněl a raději utekl.

Fly a Dunc se rozeběhli k chinooku, zbytek jednotky zůstal u vchodu do jeskyně a střežil okolí. Zadní rampa se spustila. Ve zviřeném oblaku písku se před Jackem vynořila postava. Fly a Dunc toho člověka chytli každý za jednu ruku a vedli jej směrem k jeskyni. Rampa v zádi vrtulníku se znovu zavřela. Ve chvíli, kdy trojice došla ke vchodu jeskyně,

byl vrtulník znovu ve vzduchu. Návštěvník promluvil. „Kdo z vás je Jack Harker?“ Sebevědomý, autoritativní hlas. *Ženský hlas.*

Proboha, napadlo Jacka. Vzpomněl si na ženu, kterou právě zabil v jeskyni. Nebyl na takové množství žen při bojové operaci zvyklý.

Návštěvnice byla oblečena v pouštních maskáčích a v těžké neprůstřelné vestě. I když měla na hlavě přilbu, bylo zřejmé, že je to krásná žena. Měla dokonale čistou pleť a vystupující lícni kosti. Do tváře jí padal pramen tmavě hnědých vlasů.

„Já jsem Jack Harker.“ Jack přistoupil k ženě.

„Výborně,“ řekla. Mluvila naprosto sebejistě.

„Tak pojďme. Ukažte mi, co jste našli.“

Jack se zadíval na Reda. Jeho kolega se potutelně usmíval.

Jack se ani nepotřeboval ohlížet po ostatních, věděl, že se všichni tváří stejně. Dobře se bavili, když viděli, jak ta dáma, která se ani nepředstavila, jedná s jejich velitelem. Jack zůstal klidný. „Rede,“ přikázal, „ty půjdeš se mnou. Ostatní budou hlídkovat.“

Muži se vrátili na svá místa.

„Máte nějaké jméno?“ zeptal se Jack návštěvnice. „Nebo je to tajné?“

„Není to tajné,“ odpověděla rázně. „Jsem Caroline Stentonová.“

„Dobrá, takže slečno Stentonová –“

„Profesorko Stentonová –“

Jack a Red se na sebe zadívali.

„Jo. Takže, paní profesorko, teď bychom mohli jít dovnitř, budete-li souhlasit?“

Žena kývla a ihned vykročila k jeskyni. Jack ji několika dlouhými kroky předběhl, zastoupil jí cestu a obrátil se k ní. „Půjdete mezi mnou a Redem,“ vysvětlil jí, „a budete dělat, co řeknu.“

„Já to chápu tak,“ odpověděla Stentonová a pokračovala k jeskyni, „že když jsem tu teď já, tak vy posloucháte mé pokyny.“

Jack si s Redem znovu vyměnili pohledy. Jack chytil ženu za paži. „A já tomu rozumím tak,“ procedil mezi zuby, „že vy máte zůstat naživu, sakra. Takže, nejdřív jdu já, potom vy, potom Red. Je to jasné?“

Napjaté ticho.

„Prokažte si laskavost, milá paní,“ řekl potichu Red, „a poslechněte toho pána.“

Stentonová se zatvářila dotčeně, neřekla však nic. Jack stiskl spínač sví-

tilny Maglite, kterou měl upevněnou na pušce. Opřel si pažbu o rameno a vstoupil do chodby v jeskyni. Kužel světla jim ukazoval cestu, kterou budou procházet.

Osvětlenou chodbou došli během krátké chvíle do postranní jeskyně. Jack se zastavil několik metrů před vchodem a obrátil se ke Stentonové. „Nebude to pěkný pohled.“

Pohrdavě se na něj zadívala. „Nejsem přeci dítě,“ odsekla a prošla kolem Jacka. „Posviťte mi na cestu.“

Pokrčil rameny, došel až ke vstupu do jeskyně a osvětlil její vnitřek. Stentonová se postavila vedle něho. Zpočátku lhostejný výraz její tváře se během několika vteřin změnil. Jack sledoval, jak ženě dochází, čeho je svědkem.

Jeskyně nabízela děsivý pohled. Na zemi ležela mrtvá těla v poloze, v jaké je zastihla smrt. Výstřely mrtvým znetvořily obličej, kolem těl byly kaluže krve a kusy tkání. Caroline zírala na ženu, kterou zabil Jack. Její dlouhé tmavé vlasy byly zakrvácené, trup zkroucený smrtelnou křečí. Výstřel jí vyrval kus lebky, v obličejí však zůstal zachován zděšený výraz člověka, který ví, že v nejbližším okamžiku zemře.

„Kolikrát jste zasáhl tu ženu?“ zeptala se.

Jack pokrčil rameny. „Asi devětkrát nebo desetkrát.“

Stentonová na něj znechuceně zírala.

„Proč jste ji střelil desetkrát?“

Jack se podíval profesorce do očí. „Došly mi náboje.“

Stentonová se rychle zhluboka nadýchla. Neodpověděla. Pokračovala dále do jeskyně. Obešla mrtvolu ženy a pokračovala k bližšímu pracovnímu stolu, na němž ležela plechová letecká bedna potřísněná krví. Stentonová se zadívala na bednu, poté se rozhlédla kolem sebe, po celé jeskyni.

„Jsou tu ještě nějaké další takové bedny?“ zeptala se.

Jack potřásl hlavou. „Jiné jsem neviděl. My jsme se tady zabývali jinými věcmi.“

„Prohledejte to tu,“ přikázala profesorka. „Teď hned.“

Pátrání netrvalo dlouho. Jeskyně byla sice rozlehlá, avšak veškeré vybavení bylo shromážděno na poměrně malé ploše uprostřed. Stentonová se prohlídky jeskyně zúčastnila také. Po pár minutách mohla s uspokojením konstatovat, že tu pro ni nic dalšího zajímavého není. Obrátila se

k vojákům. „Dobrá,“ řekla. „Tu bednu vezmeme s sebou. Možná že vám bude připadat těžká.“ Prohlédla si Jacka od hlavy až patě. Na jejích rtech se objevil úsměv. „Nebo možná ne.“

Bedna byla těžká, musel za ni vzít Jack i Red. Jack sundal svítilnu ze své pušky a podal ji profesorce. „Půjďte před námi.“

Stentonová zdvihla obočí. „Jste si jistý, že je to bezpečné?“

„To nejsem,“ odpověděl. „Ale pokud nechcete nést bednu—“

„A prosím vás,“ přerušila jej, „nebouchejte s tou věcí. Rozumíte?“

„Aha. Takže asi neneseme bednu máku.“

Profesorka se zadívala stranou. „Kapitáne Harkere, nejste příliš diskrétní.“

Vstoupila do chodby.

* * *

04.52

„Do východu slunce zbývá osm minut,“ řekl Jack, když s Redem položili bednu na písčitou zem u jednoho balvanu před jeskyní. „Flyi, zavolej na základnu. Musíme odtud zmizet, než bude slunce vysoko. A našemu příteli z ministerstva vyřídí, ať si ty svý zasraný kecý o továrně na výrobu heroinu strčí do prdele.“

„Přesně takhle to mám vzkázat?“ zeptal se Fly s úsměvem.

„Ne,“ řekl Jack. „Tak slušný být nemusíš.“

Fly kývl a ihned zapnul satelitní telefon. „Tady je Delta pět jedna. Slyšíte mě?“

„Za jak dlouho tady budou?“ zeptala se Caroline, zatímco se Fly domlouval s operačním střediskem na základně.

„S trochou štěstí tu budou za pár minut.“

K Jackovi a Caroline přispěchal Fly. „Vrtulník má odvézt jen profesorku a její milou bedničku. Jednotka tu má zůstat a navést rychlou leteckou podporu na cíl.“

Jack se zamračil. „Co je to za kravinu, vždyť polohu jeskyně přesně znají?“ Rozzlobeně vytrhl telefon Flyovi z ruky. „Tady je Harker,“ řekl do mikrofónu. „Na co si to sakra hrajete? Za chvíli bude světlo a tady blízko jsou dvě základny Tálibánu. Kvůli navedení leteckého úderu nemusíme zůstat na zemi. Vracíme se zpátky.“

Chvíli bylo ticho. Z telefonu se ozývalo pouze praskání. A po chvíli se ozval hlas. Jack poznal muže z ministerstva.

„Zamítá se,“ řekl. „Monitorujeme interní komunikaci Tálibánců. Nevědí o vás. Opakuji, nevědí o vás. Vaším úkolem je dálkové označení vstupu do jeskyně laserovým paprskem. Po útoku na jeskyni pro vás pošleme vrtulník.“

Jack vztekle hodil telefon zpátky Flyovi. „Idioti,“ zasyčel. Zadával se směrem k poušti. Noční tma ustupovala a na její místo přicházela oceťová šedá obloha, oznamující východ slunce. Minuty zbývaly do chvíle, kdy budou osvětleni jako vánoční stromeček. Jack znovu promluvil do telefonu. „Na osvětlení cíle laserovým paprskem nás tady nemusí být osm. Posílám čtyři muže zpátky.“

Chvíli bylo ticho. A poté...

„Schvaluje se.“

Jack otráveně vydechl. Obrátil se k profesorce. „To vypadá, jako by někomu hodně záleželo na tom, aby se ta vaše jeskyně navždy zahrabala.“

„To není moje jeskyně,“ odpověděla profesorka. Jackovy výlevy vzteku ji poněkud znepokojily.

Jack však nyní neměl čas se profesorkou zabývat. Musel rozhodnout, kdo zůstane a kdo odletí vrtulníkem.

„Rede, zůstaneš tu se mnou. Ještě se k nám přidají Pixie a Al.“ Zaslechl zvuk blížícího se vrtulníku. „Ostatní se vracejí na základnu,“ snažil se překřičet hluk rotorů. Vojáci mávli na znamení, že rozumí, a začali si sbírat své věci. Jack kývl na Reda a spolu znovu zdvihli bednu ze země.

„S tou bednou netřískejte!“ zaječela profesorka do hluku přistávajícího vrtulníku. Jack a Red se na ni ani neohlédli a spěchali k zadní rampě, která již byla otevřená. Vynesli bednu do trupu a opatrně ji složili na podlahu. Profesorka byla hned u nich. Podala Jackovi ruku. „Ráda jsem vás poznala, kapitáne Harkere,“ řekla. Jedno obočí měla lehce zdvižené.

Jack se na ni nevládně zadíval, otočil se a spolu s Redem opustil vrtulník. Fly, Dunc, Dukey a Frankie mezitím nastoupili.

Rampa se zavřela, vrtulník vystoupal a odletěl. Blízko nad ním se vznášel doprovodný bitevní vrtulník Apache. Zanedlouho oba stroje zmizely z dohledu.

* * *

5.13

Jack a Redem se u jeskyně dlouho nezdržovali. Obloha byla s každou minutou světlejší. Rychle zamířili na jih, do pouště. Pohybovali se tiše, krčili se u země. Zanedlouho překonali kilometr k místu, kde hlídkoval Pixie. Alovi vyslali signál, ať se k nim připojí. Poté obrátili pozornost ke kopcům, kde se skrývala jeskyně.

„Já jim to ukážu,“ nabídl se Pixie.

„Míř hlavně tím správným okem,“ řekl Red. „Nerad bych, abys mi laserem nasvítíl zadek.“

Pixie se na něj přátelsky zašklebil.

Poodnesl laserový značkovač cílů o dvacet metrů dále na mírný svah, odkud byl přímý výhled směrem na sever ke kopcům. Upevnil malý zelený přístroj na trojnožku, klekl si k němu, zadíval se do hledáčku a namířil jej na vstup do jeskyně. Když nabil baterii laseru, v přístroji zavrčelo.

Zatímco si Jack připravil satelitní telefon, Red a Frankie zaujali pozice v jeho blízkosti a se svými zbraněmi střežili západní a východní směr.

„Alfo nula, tady Delta pět jedna. Jsme připraveni. Přepínám.“

V přístroji zapraskalo. „Rozumím.“ To byl Matt Cooper, operační důstojník. „Za dvě minuty tam bude rychlá letecká. Brzy vás vyzvedneme, Jacku.“

Jack neodpověděl. Napjatě čekal, až se na obloze objeví stíhačka F-16.

Telefon ztichl.

„Tak kde jsi, sakra,“ zamumlal Jack. „Tak už pojd', pojd'...“

Čekali.

Telefon se náhle probudil k životu.

„Delta pět jedna! Delta pět jedna! Máte společnost!“

Jack se natáhl po telefonu. „Co se děje?“

„Zachytili jsme komunikaci Tálibánu. Přibližují se k vám z jihu, západu a východu. Myslím, že vědí, kde jste. Jsou od vás asi pět set metrů.“

„Kolik jich je?“

„Těžko říci, ale asi dost. Zněli sebevědomě.“

„Dostaňte nás odtud!“ zařval Jack. „Matte! Dělejte!“

„Vrtulník je již na cestě.“

„Jak dlouho?“

Žádná odpověď.

„Sakra, jak dlouho, Matte?“

„Tři minuty. Přilétne ze severu.“

Tři minuty. V situacích, jako byla tato, to byla celá věčnost. Jack se obrátil k Redovi a Alovi. „Slyšeli jste to?“

„Jo,“ odsekl Al. „Slyšeli. Jak se kurva dostali tak blízko bez toho, že bychom na ně přišli?“

Stejná myšlenka napadla i Jacka. „Asi o nás věděli už ve chvíli, kdy jsme přistáli.“ Na Pixieho zakřičel: „Máš nasvícený cíl?“

Pixie se ohlédl přes rameno a zdvihl palec.

„*K zemi!*“ zakřičel Jack.

Pozdě.

Výstřel přišel ze západu a zasáhl Pixieho do levého ramene. Muž se zhroutil na zem a srazil přitom laserový značkovač stranou.

Zbývající tři členové jednotky reagovali okamžitě. Red začal střílet pomalu a pravidelně do směru, odkud přišel výstřel. Al postřeloval kulometem Minimi východní směr, Jack s druhým kulometem páčil na jih. Společně se co nejrychleji přesouvali k místu, kde ležel Pixie.

Byl stále naživu, ale jeho rameno vypadalo děsivě. Paže visela bezvládně a Jackovi bylo ihned jasné, že o ni nepochybně přijde. Pixie měl bledý obličej, orosený studeným potem. Dýchal povrchně a nepravidelně. Jack odložil zbraň a z taktické vesty vytáhl dávku morfinu v jednorázové injekci. Rychle odtrhl pojistku z konce plastového pouzdra a přitlačil injekci přes kalhoty na Pixieho stehno. Neříkal nic, žádná konejšivá slova typu „my tě odtud dostaneme“. Věděl, že Pixie není na tyhle zvěstý zvědavý.

A kromě toho, nebyl na to čas.

Jack viděl Tálibánce, jak se k nim blíží ze tří směrů. Jejich hlavy se v členitém terénu objevovaly a zase mizely. Ti, co přicházeli od západu, byli k Jackově jednotce nejbliže – něco kolem padesáti metrů.

Jack se obrátil k Alovi, který měl přes ramenu zavěšené odpalovací zařízení LASM.

„*Pošli jim to!*“

Nemusel říkat dvakrát. Al odložil pušku, poklekl a zadní konec rukojeti LASM si opřel o pravé rameno. Zamířil a vystřelil.

Ozval se pískavý zvuk a poté obrovská rána, když termobarický náboj našel na jižním směru svůj cíl. Účinek byl okamžitý. Tálibánci se přikrčili k zemi a začali po sobě křičet. Jack ovšem věděl, že je nezdrží dlouho.

Navíc tu byli další, kteří se k Jackově jednotce blížili ze západu a východu. Mohli být od mužů vzdáleni kolem osmdesáti metrů a bylo jich hodně.

Ozvala se silná rána.

„*Pancéřovka!*“ zakřičel Jack. Všichni tři se přikrčili k zemi. Jack cítil ostrý závan vzduchu. Střela prolétla těsně nad jejich hlavami a vybuchla třicet metrů za nimi. To bylo naštěstí dost daleko na to, aby je nezasáhly její střepiny.

Pixie se třásl po celém těle. Potřeboval pomoc, a rychle, jenže jeho kolegové se museli krčit u země a nemohli se pohnout. „*Kde je ten zasranej vrtulník!*“ zařval Al.

Právě v ten okamžik se nad kopci na severní straně objevil black hawk. Mohl být asi kilometr daleko. Letěl rychle k nim, nízko nad pouští, a za sebou zdvihal do vzduchu mohutná oblaka zvířeného písku. O chvíli později se vznášel nad nimi a vzduchem vibroval hluk jeho motorů.

Na okamžik se zastavil ve vzduchu, asi třicet metrů nad zemí. A poté jeho střelec začal střílet dávkami.

Střely palubního kulometu ráže 7,62 mm prořaly vzduch, provázené oranžovou září svých stopovek. Vypadalo to, jako když vrtulník chrlí tektutý kov a kovové špony. Střelec se nejdříve soustředil na prostor západně od Jackovy jednotky. Black se otočil ve vzduchu a zahájil palbu směrem na jih a při dalším otáčení na východ.

Svoje střelecké cvičení zopakoval ještě jednou. Poté jeho zbraně utichly a přistál na písečném povrchu, sotva pět metrů od místa, kde stál Jack.

Jack, Red a Al jednali rychle. Jack podal Redovi svoji M16 a spolu s Alem zvedl ze země Pixieho. Red držel v každé ruce pušku a střílel jednotlivými ranami směrem, kde se skrývali Tálibánci. Boční dveře vrtulníku již byly otevřené. Osádku Jack znal – byli to muži Výsadkového pluku. Pomohli jim naložit Pixieho dovnitř.

Jack se otočil. Stačil zahlédnout, jak na místě, kam střílel Red, odpálili další pancéřovku. Nepřítel se stále přibližoval ze západu. Dohajzlu. Tálibánci dostali zásah termobarickým nábojem, pokropil je kulomet vrtulníku, Red je nyní zalévá svojí puškou M16 a oni pořád nehodlají přestat.

„*Padej do vrtulníku!*“ zakřičel na svého přítele. „*At' už odtud konečně zmizíme!*“

Red jej bez váhání poslechl. Spolu s Jackem skočili dovnitř. Když stroj nabíral výšku, Red pokračoval ve střelbě. Vrtulník se natočil a zamířil na

sever. Museli letět tímto směrem, aby měli šanci uniknout raketám Tálí-bánu.

Jack obrátil pozornost k Pixiemu. Ležel na podlaze a oči měl zavřené. Ale dýchal – alespoň to. Jeden z výsadkářů mu uvazoval škrtidlo kolem ramene nad místem, kam je zasáhla střela. Druhý k jeho neporaněné paži upevnil kapačku. Tvářil se vážně. „Musíme s ním rychle do nemocnice!“ zaječel.

Jenže nemocnice na základně byla odtud čtvrt hodiny daleko.

Red přestal střílet a opřel se zády o stěnu trupu. Obličej měl zpocený a zaprášený. Byl vyčerpaný. „Věděli, kde jsme,“ vydechl. „Přišli si pro nás.“

Jack souhlasně kývl. Red měl pravdu. Věděl také, že pokud s Pixiem nedorazí na základnu včas, zemře.

Vyhlédl bočním oknem vrtulníku. Obloha byla nyní mnohem světlejší. Pod sebou viděl poušť. Když přelétávali nad hřebenem kopců, země se k nim náhle přiblížila. A právě v ten okamžik je Jack zahlédl.

Z výšky, ve které letěli, je rozeznával velmi dobře. Na hlavách měli bílé a černé šátky a na sobě zelené maskovací blůzy. O ramena opírali zbraně. Z té dálky neviděl přesně, o jaký typ se jedná, ale měl velmi dobrou představu, co to může být.

„Zasáhnou nás!“ zaječel na piloty v přední části vrtulníku, ti však měli na uších sluchátka a přes hluk rotorů jej zřejmě neslyšeli. „Zasáhnou nás!“

Viděl, jak se vystřelené rakety blíží k vrtulníku. Přímo jej nezasáhly, ale nedaleko od něj vybuchly a vytvořily kolem bezbarvý kovový ohňostroj.

Během zlomku vteřiny střepiny dostihly vrtulník. Jack měl pocit, že se čas zpomalil. Instinktivně se chytil sítoviny na stěně. Slyšel, jak kovové krupobití naráží na kovový stroj, a přikrčil se.

Ozval se mohutný výbuch. Střepiny zasáhly podvěšené zbraně vrtulníku.

Uvnitř kabiny se rozezněl pronikavý zvuk poplašného zařízení.

Střelec na boku vrtulníku začal zběsile střílet.

Stroj sebou náhle mohutně škubnul.

Jackův obličej ovanul příval tepla.

Vrtulník se začal otáčet kolem svislé osy.

Vnitřek kabiny se zaplnil hustým černým dýmem. Jack nic neviděl. Kouř jej dusil. Cítil, jak se vrtulník otáčí a padá k zemi. Ještě silněji

sevřel síťovinu. Náhle zahlédl Pixieho. Zraněný muž se skutálel po podlaze k otevřeným dveřím na boku.

„Chyťte ho!“ zakřičel. V hluku a zmatku, který uvnitř panoval, jej však zřejmě nikdo nevnímal. Snažil se co nejrychleji dostat k Pixiemu, který se nezadržitelně posouval k otevřenému otvoru. Chytil ho za kotníky a pokusil se jej vtáhnout zpátky, ale neměl na to dost síly.

Jack se spolu se svým kamarádem začal posouvat ke dveřím vrtulníku.

Pixieho tělo náhle viselo napůl ven a táhlo ho za sebou. Překvapeně si uvědomil, že jsou blízko země, ve výšce možná dvaceti metrů, a stále se přibližují. Ještě jednou se pokusil zabrat za kotník svého kolegy a vtáhnout jej zpátky, avšak marně.

Pixie vypadl ven.

A náhle si Jack s hrůzou uvědomil, že padá také...

Volný pád. Vteřinu? Pět vteřin? Byl zmatený. Ztratil pojem o čase a prostoru. Sotva byl schopen poznat, kterým směrem je dolů.

Dým mu přestal dráždit oči právě v okamžiku, kdy Pixieho tělo dopadlo na zem. Vzápětí na něj dopadl sám. Cítil, jak svojí vahou tiskne a drtí kamarádovo tělo. Nevnímal bolest, která jím projela. Odvalil se od Pixieho, svinul se do klubíčka a hlavu obejmul rukama. Věděl, co bude následovat.

Výbuch.

Nejdříve jej uslyšel, potom ucítil prudkou vlnu teplého vzduchu. Mohutná exploze otrásla jeho tělem i zemí, na které ležel. Žár hořícího vrtulníku byl velmi intenzivní. Jack měl pocit, jako by na něm vzplanulo oblečení.

Po několika vteřinách vlna horka ustoupila. Pomalu se zvedl ze země. Nevěděl, jestli při pádu z vrtulníku neutrpěl nějaké zranění.

Překvapilo jej, když zjistil, že nemá nic zlomeného, i když ho bolely nohy. Rozhlédl se kolem sebe. Nedokázal chladně uvažovat a soustředit se. Jako by se jeho mozek zdráhal vzít na vědomí, co se právě stalo.

První, co zjistil, bylo, že Pixie je mrtvý. Poté napravo od sebe spatřil postavy v maskáčích a šátcích. Měli zbraně a stáli asi dvacet pět metrů od něj. Bylo jich deset, možná i více. Nalevo uviděl black hawk, nebo spíše to, co z něj zbylo. V plamenech šlehajících do velké výšky rozeznal siluetu jeho trupu. Od požáru stoupal k obloze horký vzduch.

Připadal si jako ve zlém snu. A mělo být ještě hůře.

Od hořícího vraku se k němu blížil člověk. Jack jej nepoznal podle tváře – kůži na obličejí měl strženou, místo ní tu byla seškvařená rudá hmota – ale podle mohutné postavy. Byl to Red. Hořel. Oblečení, vlasy, kůže, všechno hořelo. Ještě dokázal vylézt z vraku vrtulníku, ještě dokázal v rukou udržet svoji pušku M16 i Jackovu. Ušel několik metrů, poté poklesl na kolena.

Jack se instinktivně chtěl rozeběhnout k příteli, avšak žár sálající od ohně na něj působil jako ocelová bariéra. Když se Red zhroutil na zem, vybuchly rychle za sebou dva ruční granáty, které měl uložené v taktické vestě.

Jack se při výbuchu granátů vrhnul k zemi a rukama si zakryl obličej. Když se znovu zadíval na místo, kde naposledy spatřil kamaráda, uviděl jen doutnající mohyly.

Zvedl se a zamířil pryč od vrtulníku. Blížila se k němu skupina mužů. Byl bez pušky. V ruce sevřel pistoli, kterou měl v pouzdru připásaném k noze. Snažil se vzpomenout, kolikrát z pistole vystřelil tam v jeskyni. Dvakrát? Třikrát? V každém případě neměl dost nábojů na to, aby pobil všechny Tálibánce – to však oni nevědí.

Zamířil pistolí na muže v šátku. Okamžitě na něj čtyři nebo pět z nich zamířilo své zbraně.

Zastavil se. Točila se mu hlava. Svět kolem něj se nakláněl, klesal a Jack cítil, jak jej opouštějí síly. Stiskl spoušť. Střela neškodně prostřelila oblohu. Začal padat. Ve chvíli, kdy se ocitl na zemi, byl již v bezvědomí.

Když se vzbudil, stálo slunce vysoko na obloze. Měl pocit, že mu bolestí praskne hlava. Kůži měl hrubou a sežehlou, v ústech cítil sucho. Ležel na zádech, a když otevřel oči, zabolely jej od prudkého slunce.

Zdálo se mu, že se mu sluneční paprsky zavtvárají až do mozku. Na zápěstí cítil ostrou bolest. Uvědomil si, že je svázaný a do kůže na ruku se mu zařezává provaz. Když se pokusil posadit, zjistil, že má svázané také kotníky. Bezmocně se svalil na zem a bolestně zaúpěl.

Uslyšel hlas. Někdo tady mluvil paštunsky. Jack nerozuměl, co říká, ale smysl vycítil. O chvíli později jeho obličej zakryl stín. Někdo se postavil mezi něj a slunce. Přimhouřil oči. Snažil se podívat neznámému do obličeje, viděl však jen jeho siluetu.

Muž mluvil. Potichu, přidušeně. Skoro šeptal. A když domluvil, kopl Jacka silně pod žebra. Jack se rozkašlal. Snažil se popadnout dech. Muž

poklekl vedle něho. Nyní mu Jack viděl do tváře. Muž měl tmavé vousy s prošedivělými skvrnami. Jeho oči byly hnědé. Obočí mu pokrýval pot, rty měl nenávistně sevřené. V rukou držel pušku AK-47. Ukazovák pravé ruky měl na spoušti, levou rukou objímal hlaveň a předpažbí. Jack si uvědomil, že na levé ruce má muž pouze čtyři prsty. Z palce zbýval jen krátký pahýl.

Zavřel oči. Čekal, že ho jeho věznitel zastřelí. Výstřel však nepřicházel.

Když znovu otevřel oči, uviděl muže se scházejícím palcem, jak se roz-přahuje zbraní a pažbou míří na stranu jeho hlavy.

KAPITOLA DRUHÁ

Belfast. Severní Irsko

Na dlažbu padal chladný déšť. V malých stružkách stékal k okrajům silnic a do kanálů. V centru Belfastu se lidé shlukovali pod plátěnými střechami nad výlohami obchodů a přemýšleli, jestli mají zůstat tam, kde jsou, nebo doběhnout do jiného úkrytu. Většinou zůstávali u obchodů a doufali, že déšť brzy zeslábně.

Na severním okraji města, v jedné z jeho nejchudších čtvrtí, krácel ulicí vyhublý muž. Nevadilo mu, že jeho staré tenisky s děravými podrážkami jsou skrz naskrz mokré, nestaral se o to, že oblečení má beznadějně promáčené nebo že mu voda stéká z krku na záda. Chtěl být co nejdříve doma a počasím se nevzrušoval. Jeho mysl se upírala k malému balíčku, který měl schovaný v kapse mikiny.

Trvalo mu celý den, než si jej mohl koupit. Nejdříve potřeboval peníze. Ze zkušenosti věděl, že největší šanci na úspěch má u snadných cílů. Sledoval proto jednu starou dámu, která se vracela domů z pošty, a u dveří jejího bytu, kde nebyl nikdo, kdo by mu v tom mohl zabránit, ji připravil o penzi. Ta paní byla nepříjemná stará kráva. Vyprovokovala jej k tomu, že ji udeřil do obličeje. Ale vyplatilo se to – sebral jí 120 liber. Takové peníze člověk každý den nesežene. Znamenalo to, že se bude moci projednou zase rozšoupnout. U svého dealera tak nakoupil poněkud více zboží než obvykle.

Vyhublý muž se v dešti blížil se skloněnou hlavou k betonovému domu. Šedivé stěny budovy byly vlhké od proudů vody. Když procházel liduprázdnou halou, jeho promočené tenisky čvachtaly po dlažbě. Nemělo cenu zkoušet přivolat výtah – nejezdil již léta. Po schodech se vydal do sedmnáctého patra.

Na schodišti vedoucím u zadní stěny domu bylo chladno a páchlo to tu močí. Vyhublému muži to však bylo jedno. Byl na tohle místo a jeho neútlunost zvyklý, jeho mysl se nyní soustředila na jiné věci. Po pěti

podlažích se zastavil, aby se vydýchal. Další přestávku si dopřál v jedenáctém patře. Když dorazil do sedmnáctého patra, byl na pokraji sil. Od schodiště potom pokračoval chodbou, po níž došel ke třetím dveřím. Vylovil z kapsy klíč, chvíli zápasil se zámkem a nakonec vstoupil dovnitř.

Stejně jako na schodišti, také tady to nepříjemně páchlo, ale jinak. Byl tu typický smrad špíny a plísně. Prošel úzkou špinavou chodbičkou kolem malé kuchyňky zavalené nemytým nádobím a na konci chodbičky vstoupil do obývacího pokoje.

V místnosti stála ohromná hranatá stará televize, kterou koupili v bazaru. Byla zapnutá. Na špinavém koberci před televizí ležela dívka. Nezajímalo ji, co se děje na obrazovce. Ležela na zádech a zírala do stropu. V ruce držela nedopalek, vedle ní ležela zmačkaná prázdná krabička od cigaret. Na sobě měla růžovou sportovní bundu a těsnou červenou halenku, která zdůrazňovala křivku jejích prsou dokonce i nyní, když ležela na zádech. Muž zůstal stát ve dveřích pokoje. Stál tam asi minutu a díval se na dívku. Z jeho oděvu stékala voda. Cítil zvláštní směs vzrušení a pohrdání. Věděl, že dívka vůči němu pocituje jen jednu z těchto emocí, a vzrušení to není. Jejich vztah byl založený na tom, že byl pro oba výhodný. A také nutný.

Dívka otevřela oči.

„Máš?“ zeptala se chraptivým hlasem.

Neodpověděl hned. Vešel do pokoje, sundal si mokré boty a sedl si na jednu z prázdných beden od mléka, které představovaly jediný nábytek v místnosti. Až poté sáhl do kapsy, vytáhl malý polyetylenový sáček a zamával s ním dívce před očima.

To ji zvedlo ze země. Dopřála si poslední hluboký šluk, uhasila cigaretu o zmačkanou krabičku a napráhla ruku k balíčku. Nečekal, až mu ho vezme, a přitiskl jej k sobě.

„No, no,“ řekl s lehkým samolibým úsměvem a zavrtěl hlavou. „Dosta-neš, ale až si zasloužíš.“

Usmál se na ni. Vpředu nahoře mu scházely dva zuby. Měl ve zvyku opírat jazyk o patro úst a špičku zasouvat do mezer po chybějících zubech.

Právě to teď udělal a z kropil dívku jemnou sprchou slin.

Pohrdavě ohrnula rty. „Prase,“ zamumlala.

Nahlas se zasmál. „Co se dá dělat,“ řekl. „Musíš vyhonit ptáka praseti.“

Taková byla jejich dohoda. Životní způsob muže znamenal, že normálního sexu nebyl schopen. Dívka však pro něj stále mohla udělat něco příjemného.

Zastrčil sáček do kapsy a čekal, až se dá do díla.

* * *

Plivala do výlevky na záchodě. Celé tělo ji bolelo, zoufale potřebovalo dávku, udělala by vše pro to, aby ji dostala. I přesto se cítila znechucená sama sebou, když kašlala a krkala nad špinavou výlevkou. Na okamžik se zadívala na svůj obraz v zrcadle. Byla pěkná žena. Věděla to o sobě. Nyní tak však nevypadala. Vlasy obarvené medovým přelivem byly bez lesku a pocuchané. Modré oči jí rámovaly hluboké tmavé kruhy. Rty měla rozpukané, kůži pod nosem zarudlou a bolavou, zbytek obličeje byl vyhublý a bledý. Bylo jí teprve dvacet. Odpotácela se zpátky do obývacího.

Seděl na podlaze se zkrříženýma nohama. Ani se neobtěžoval znovu si obléci kalhoty. Seděl tam ve špinavých, beztvarych trenýrkách. Na koberci před sebou měl vyskládané všechny propriety potřebné k činnosti, která je spojovala. Zapalovače, lžičky, malou lahvičku s octem, několik trubiček a, pochopitelně, injekční stříkačky a jehly.

„Dneska jsem přinesl něco zvláštního,“ řekl. Ani se na ni nepodíval.

Zadívala se na něj. „Co máš?“

„Crack s háčkem.“

Snažila se nedat na sobě nic znát, nakonec si však nedočkavě olízla oschlé rty. „Tak pojď na to,“ řekla. Hlas se jí zachvěl vzrušením. „Dáme si to.“

Potrásl hlavou. „Nejdříve budeme vařit,“ řekl. „Nechci to dělat, až budeme sjetý.“

Nechala jej, aby sám připravil drogu. Dívala se, jak na lžičku odsypává hnědý prášek, kape na něj ocet, který heroin rozpustí, a poté pod lžičkou zapálí oheň, aby drogu dobře uvařil. Místnost zaplnil pronikavý štiplavý pach. Tekutina na lžičce bublala a vřela. Když viděl, že je heroin dobře uvařený, natáhl jej do injekční stříkačky, kterou odložil stranou. Celý postup opakoval i pro druhou stříkačku.

„Dělej,“ pobídla jej. Nehty zarývala nedočkavě do dlaní. Nevšímal si jí.

Když byly obě stříkačky připravené, vytáhl polyetylenový sáček a z něho vyjmul malý papírový smotek. Opatrně jej rozbalil. Uvnitř byly dvě

drobné, mléčně zbarvené tablety. Podržel jednu tabletu mezi prsty dívce před očima jako klenotník předvádějící skvěle vybroušený diamant. Znovu se na ni usmál bezzubými ústy.

Klekla si na koberec vedle něj.

Dávka cracku následovaná dávkou háčka. Takovou věc si dovolili zřídkakdy. Bůh ví, kde na to vzal prachy. Ale to ji netrápilo – to nebyla její práce. On sháněl peníze a ona mu poskytovala služby... taková byla dohoda.

Podal jí trubičku a zapalovač. Lačně si je vzala, nahřála tabletu a dychtivě vdechla uvolněné výpary trubičkou. Nechtěla, aby sebemenší množství par přišlo nazmar.

Zavřela oči a čekala.

Trvalo patnáct vteřin, než se účinek drogy dostavil. Žilami se jí rozlila vlna příjemných pocitů. Znovu natáhla páry trubičkou. A znovu. A znovu. Netrvalo dlouho a celá tableta byla spotřebovaná.

Tou dobou měl i on v sobě již celou dávku cracku a se zasněným výrazem v obličejí si vyhrnoval rukáv. Z kalhot, které se válely na podlaze, vytáhl starý kožený opasek, omotal jej kolem loktu a pevně utáhl. Počkal, až se objeví žíla, poté jemně propíchl kůži jehlou. Když třesoucí se rukou stiskl píst stříkačky, zmocnila se ho extáze.

Zavřel oči a položil se na záda.

Když si lehal, bouchl se hlavou o prázdnou bednu, ale nijak na to nereagoval. Jako by ho to vůbec nebolelo.

Dívala se na něj. Nenáviděla ho. Dokonce jej možná nenáviděla ještě víc než sama sebe. Přála si, aby od něho mohla odejít.

Ale nemohla. Již mnohokrát téměř opustila dveře tohoto mizerného bytu v tomhle hnusném věžáku, nakonec se však vrátila. Uvědomovala si, že bez dávek drogy, které jí obstarával její přítel, by nepřežila déle než den.

Pohrdavě se na něj ušklíbala. *Přítel*. Bylo mu o dvacet let více než jí. Prase starý.

Třesoucími se prsty sáhla po druhé stříkačce. Nemohla odolat. Doplazila se k místu, kde na podlaze ležel vyhublý muž, z paže mu odmotala kožený opasek a utáhla si jej kolem paže. Plivla mu do tváře. To byla ta největší vzpoura proti němu, k jaké se odhodlala.

Vnitřní strana lokte byla plná modřin, žíly nebyly vidět. Trvalo minutu

nebo dvě, než se jí podařilo napumpovat do jedné žíly tolik krve, že vystoupila mírně nad povrch kůže. Ihned poté do žíly zapíchla jehlu a stiskla píst stříkačky.

Během několika vteřin zapomněla na všechny starosti. Tíha každodenního života se rozplynula jako sníh na slunci. Lehla si na podlahu na záda. Po tváři se jí rozlil blažený úsměv.

Přesto ji napadlo, že tentokrát je to trochu jiné. Dostavil se pocit, který neznala, ani si jej nepřála. Nevolnost, která paralyzovala její tělo a otupila mozek. I když ji ovládal uklidňující účinek opiátu, ještě před tím, než ztratila vědomí, věděla, že se stalo něco hodně, hodně špatného.

* * *

Leželi na podlaze. Při pohledu na ně se zdálo, že jsou mrtví. Možná že byli. Nepochybně v tu chvíli neslyšeli televizi, která byla stále zapnutá a nyní, když se venku setmělo, naplňovala pokoj slabým světlem.

Na obrazovce spolu diskutovali politici. Obleky měli dokonale vyžehlené, obličejové tlusté a sebevědomé. „Muži umírají,“ řekl jeden z nich. „Jsou to naši synové, manželé, bratři. Hrozba teroristického útoku ve Velké Británii zůstává kriticky vysoká, naše ulice jsou zaplaveny heroinem, který se k nám pašuje přímo z provincie Helmand. A nyní si naše vláda odmítá přiznat, že její strategie v Afghánistánu je chybná...“

Feťáci leželi na podlaze pokoje. Nehybní.

Zaklepání na dveře.

Další zaklepání. A poté silná rána. Dveře se rozlétly pod tlakem hydraulického beranidla. Do bytu vešli policisté. Nejdříve opatrně, ostražitě. Když uviděli těla ležící nehybně na podlaze, ihned se k nim rozeběhli.

Jeden z policistů poklekl k muži a přitiskl mu prsty na krk.

„Žádný puls,“ oznámil stroze. Jeho kolega zatím kontroloval puls dívky.

„Tady také nic,“ řekl.

Ostatní je sledovali s napjatým výrazem ve tváři.

„Počkat. Něco tu je.“ Policista zjistil, že dívka má slabý puls. „Rychle zavolejte sanitu!“

Policista odsunul od těla dívky feťácké nádobíčko. Zkontroloval, jestli má průchodné dýchací cesty. V pořádku. „Musíme ji oživit!“ zakřičel. „Pojďte mi pomoci!“

Další policista se sehnul, ucpal dívce nos a dvakrát za sebou rychle vdechl do jejích úst. Jeho kolega se oběma rukama položenými na sobě opřel o hrudník dívky a stlačoval jej. Třicetkrát.

„Dejchej;“ přikázal poté svému kolegovi. Spolu pokračovali v umělém dýchání a srdeční masáži, dokud nepřijela sanitka.

Nezdálo se, že by jejich úsilí mělo nějaký pozitivní dopad. Obličej dívky byl mrtvolně bledý, zůstávala v bezvědomí, ani se nepohnula. Když na místo dorazili lékaři, nasadili jí na obličej kyslíkovou masku, uložili na nosítka a opatrně ji snesli po schodech ze sedmnáctého poschodí k čekající sanitce.

Dívčin obličej byl stále zlověstně bledý. Blikající modrý maják sanity přilákal několik zvědavců.

Nahoře v bytě na sedmnáctém patře si zatím vyšetřovatel dělal poznámky a fotografoval. „Teda, to je doupě;“ pronesl bezděčně.

„To je;“ kývl jeden z jeho kolegů. „Kupování nábytku a mytí nádobí je zjevně nebavilo.“

Když byli policisté s prací hotovi, vyšetřovatel dal pokyn k odnesení mrtvolky. Uzavřeli ji do igelitového pytle a odvezli na pitevnu, kde soudní lékař stanoví příčinu smrti. Ale vzhledem k trubičce s crackem a stříkačce, kterou našli u těla, bylo všem jasné, k čemu lékař dospěje.

Crack s heroinem. Smrtící směs, pokud se špatně připraví. V poslední době nejčastější příčina smrti narkomanů.

„Dívka bude mít velké štěstí, jestli to přežije;“ řekl vyšetřovatel, když odcházeli z bytu.

Na to, že přežije noc, by nikdo z nich nevsadil.

KAPITOLA TŘETÍ

Jiná část Belfastu, týž večer

Siobhan Byrneová si musela přiznat, že se na tuto chvíli již dlouho těšila. Stáli v kuchyni nenápadného řadového patrového domku v jižní části města. Siobhan byla oblečena ve staré kožené bundě zapnuté na zip nikoli proto, že by jí bylo chladno, ale proto, že pod ní skrývala policejní pistoli Glock ráže 9 mm Luger. Siobhan nebyla obvykle uvažující žena, což do svědčoval i malý Walther PPK, který měla upevněný ke kotníku.

„Nechci, aby sis to špatně vysvětlila,“ řekl jí její společník a sjel ji od hlavy k patě pohledem, jakým si návštěvníci pochybných čtvrtí prohlížejí prostitutky. „Vypadáš fakt dobře. Ty džíny ti vážně seknou.“ Došel až k Siobhan a lehce se dotkl jejích světlých vlasů, sahajících po ramena. Ucítila dým z cigarety, kterou svíral v prstech zažloutlých od nikotinu. „Říká se, že muži milují blondýnky. Já osobně jsem spíš na brunetky, ale v tvém případě bych udělal výjimku. Teda, kdybys nebyla fízl a kdybych věděl, že bych od tebe nic nechytíl.“ Z jeho úsměvu se stal škleb. Spustil ruku, kterou napřáhl k jejím vlasům, otočil se a rozhlédl po místnosti. „A proč si mě zatáhla do tohotohle pitomého baráku?“

„Už jsem ti to přeci jednou říkala,“ odpověděla Siobhan. Nedala nijak najevo, že by se jí jeho trapné řeči nějak dotkly. „Tohle je místo, kde si spolu můžeme v klidu popovídat. Vždyť víš, co jsme my fízlové zač – vždycky chceme vědět, jaké jsou nejnovější drby.“

V domě nikdo nebydlel. Měl svoji historii. V rohu místnosti byly dveře s oprýskaným nátěrem. Za nimi bylo schodiště, které vedlo do sklepa.

V dobách Konfliktu byla návštěva tohoto sklepa tou poslední věcí, kterou si příslušníci IRA přáli. Stála tu jen jedna židle, stůl a lampička. Zvláštní odbor přirozeně nikdy nepřiznal, že má takové prostory, nicméně si velmi cenil informací, které zde muži z Vyšetřovací skupiny vypáčili ze známých republikánských teroristů. Místnost byla dokonale zvukotěsná. Její betonová podlaha byla mírně skloněná, v rohu místnosti byl

odtok kanalizace, což poněkud usnadňovalo úklid místnosti po výslechu. Siobhan si však byla jistá, že kdyby tu člověk pečlivě hledal, určitě by tu ještě našel stopy krve.

Dny Konfliktu byly pryč, dům tu však stál dále. Většina Siobhaniných kolegů od policie o jeho existenci ani nevěděla, Siobhan si však byla téměř jistá, že je stále veden v seznamu nemovitostí v majetku vlády, uloženém někde ve Stormontu. Nyní byla ráda, že může tento prázdný dům použít. Jeho sklepní vybavení nepotřebovala. Fotografie, které měla připravené ve velké hnědé obálce, jí poslouží stejně dobře. Alespoň doufala, že to tak bude. Otevřela obálku a začala snímky rozkládat po stole.

Muž jim nejdříve nevěnoval pozornost, pouze se zkoumavě díval na Siobhan. „Co to má být?“ zeptal se. „Že by fotky z dovolený? No to mě podrž, že by porno? Ty a tvůj chlap v akci! Hele, drahoušku, já říkám, co si myslím. Když říkám ne, myslím ne. Prostě nejsi můj typ.“

Siobhan si jeho poznámeek nevšimala a pokračovala v rovnání fotografií. Když byla hotová, ustoupila krok od stolu. „Tak tady to je, Kierane,“ řekla tichým klidným hlasem. „Dívej se dobře. A až si budeš chtít promluvit, tak dej vědět.“

Usmála se na něj a čekala.

Kieran O'Callaghan. Věděla o tomhle slizounovi možná více, než si sama přála. Bylo mu dvaadvacet, ale díky nosu zarudlému od pití vypadal o dobrých deset let mladší. Měl husté tmavé vlasy, bez jediné známky šedin. Jeho arogantní modré oči se nyní dívaly neklidně. Vystupoval sebevědomě, ale uvnitř již tak sebevědomý nebyl. Byl štíhlý, zdálo se, že je fyzicky slabý. Nikoho by nenapadlo, že si odseděl pět let v proslulé věznici Maze nebo že byl ve vězení ještě 10. dubna 1998, v den uzavření Dohody z Dobrého pátku, na jejímž základě byli propuštěni provinilci s nižšími tresty.

Limit pro propuštění splnil Kieran O'Callaghan s odřenými ušima. Nebyl to žádný malý zlodějíček. V letech Konfliktu se příslušníci IRA dali rozdělit do dvou skupin. Do jedné patřili ti, kteří skutečně bojovali za věc republikánů, a v té druhé ti, kteří tento boj využívali pro své ilegální aktivity. Kieran patřil jednoznačně do druhé skupiny. Rodina Kieranů mlčela o činnosti republikánů, chodila do průvodů a řádně platila příspěvky, ale to všechno jen proto, že kdyby to nedělala, nemohla by v Belfastu provozovat nezákonné obchody. Kieran si vysloužil pobyt ve

věznici Maze za to, že irskému policistovi prostřelil hlavu. Nebohého policistu však nezastřelil proto, že patřil k nepřátelskému politickému táboru, ale proto, že čmouchal kolem místa, kde Kieran O'Callaghan ukrýval zbraně.

Nyní byl již deset let na svobodě, ale v duchu ustanovení Dohody stačil jeden prohřešek a byl by ihned zpátky za mřížemi. A Siobhan nyní sázela na to, že tenhle chlap má kromě zbabělého srdce také nečisté svědomí.

Kieran neřekl nic.

„Víš, jednou jsem četla takový článek,“ začala Siobhan. Snažila se, aby její hlas zněl naprosto přirozeně, jako když si povídá s dobrým přítelem. „Napsal to nějaký psycholog. A ten tvrdí, že když děti dosáhnou věku kolem tří a půl roku, jejich paměť začíná pracovat spolehlivě. Čili věci, které se stanou po této době, si pamatují až do dospělosti.“ Upřela na Kierana soustředěný pohled. „Ty máš synka. Jmenuje se Jackie, vid'? Kolik mu teď je?“

Siobhan samozřejmě znala odpověď a Kieran věděl, že to ví. Zle se na ni podíval, ale nic neřekl.

„Jsou mu čtyři,“ odpověděla Siobhan za něj. „Co kdyby svého otce viděl znovu za nějakých, řekněme, patnáct let? A vzhledem k tvé minulosti, Kierane, nemáš sebemenší šanci na dřívější propuštění. „Nebylo by strašné, kdyby se tvůj syn musel vyrovnávat s tím, že má otce kriminálního?“

Tohle máme pro začátek, ty zabijáckej hajzle, pomyslela si Siobhan.

„Samozřejmě, chlapec by nezůstal sám, byla by s ním jeho matka,“ pokračovala po chvíli. „Jmenuje se Janice, že? Tak Janice a Jackie by tu zůstali sami spolu. Předpokládám, že tvůj strýc by je tu a tam finančně podpořil, aby neskončili na ulici, takže nouzi mít nebudou. Ale představ si to v dlouhodobějším kontextu. Janice má také jiné než finanční potřeby, myslím, že by brzo zjistila, že bez tebe je její postel příliš velká –“

„Drž hubu!“ vybuchl Kieran. Byla to jeho první slova od chvíle, kdy před něj Siobhan položila fotografie.

Trvalo jí dlouho, než je získala, a bylo na ně nutné mít pořádný teleobjektiv. Když se před týdnem s fotoaparátem skrývala mezi skalními útesy na jižním pobřeží Irska, pochybovala, jestli jí ty snímky přinesou něco užitečného. Byla si jistá, že jejím kolegům by nestály za to, aby se na ně podívali podruhé. Kdyby je ukázala soudu, vysmáli by se jí – pokud by se